

95

Perry Rhodan

1894

ZAPOMENUTÝ NÁROD

1.

Když se Ertrusan odpojil, otočil se na ostatní členy posádky a spokojeně se zakřenil. Perry Rhodan, Reginald Bull a Ská Kijathe byli stále ještě na WOLKENORT-SKÉM SRPKOVÉM KRÍŽI, a tak s ním zůstali jen oba Swoonové, bojující fyzik a jeho intimní nepřítelkyně Mondra Diamondová. •

v pozadí už od začátku expedice. Nikdo netušil, co se odehrává v Adiatově hlavě. Možná měl v úmyslu se projevit až ve chvíli, kdy budou nalezeni Baolin-Ndaové.

O to nápadnější byla Mondra Diamondová. Nebyla sice tak souměrná a krásná jako Ská Kijathe, ale její zelené oči báječně kontrastovaly s tmavou pokožkou a tmavými vlasy. Místo očí však měla nyní ledové krystalky, celá se chvěla vztekem a třásl se jí rty, když se tak blížila k Poultonovi Kreynovi.

„Už jsem ti jednou řekla, Kreyne, a opa-

kuji to naposledy. Že Perry Rhodan svěřil velení lodi po dobu své nepřítomnosti pouze a výhradně mně," zaječela z plných plic. „Už nebudu déle snášet tvou impertinenci!"

„Cirkusačko!" vyštěkl posměšně.

„Přestárlý žroute!" oplatila mu stejnou mincí. „Tvoje urážka se na rozdíl od mé týká jen mé minulosti!"

„Pořád ještě jsem pilot, zatímco tys nepřežila ani přes ty nejspodnější příčky ve Službě Pozemské ligy!" kasal se bachratý Ertrusan.

„Nejsi nic než odporný hnusný břichoun," ulevila si Mondra Diamondová. „Až tě příště zase přistihnu, jak se snažíš velet..." Bývalá agentka se zarazila a instinktivně couvla o krok před devatenácti-metrákovým obrem.

„No, co uděláš?" zahrálal Poulton Kreyn výhružně.

Tak se jí hnusil, až jí z něj bylo na zvracení. Zvedal se jí žaludek, ale musela si zachovat tvář. Polkla a narovnávala se. V uších jí hučelo, protože Ertrusan se nijak nenamáhal tišit hlas. Nenáviděla ho z celého srdce- Přestože byl starý a těžce raněný, probojoval se až k Reginaldu Bullovi a stal se pilotem téhle lodi. Jistě, byl na slovo vzatý odborník, ale jeho sociální kvality byly prachmizerné. Choval se jako východoogreánské divoké prase. Divočáky ovšem omlouvalo, že neoplývali zrovna inteligencí.

„Dej si na mě pozor!" zasyčela. „Už jednou ses mě pokusil zabít..."

„Jo, a zkusím to kdykoli znovu. Radši se mi vyhýbej a nerozčiluj mě, jasné?" Plívl před ni na podlahu. Minul jen o vlásek špičky jejích bot a na zemi se vytvořila hnědá skvrna.

„Teď poslouchej ty mě!" zařvala Mondra a zvedla ruku zaťatou v pěst. Sice by si zlomila zápěstí, kdyby ho udeřila, přesto bylo její gesto víc než výmluvné. „Podřídíš se buď Rhodanovým, nebo mým rozkazům,

ať se bude dít cokoli! Nestřpím už žádnou tvou impertinenci, tvé sólovém ani tvou agresivitu! Bezťak je nás hrozně málo, a proto Je důležité, abychom tvořili jednotný tým!"

„Prosím, neměli bychom...", ozval se váhavý hlas. Treul projevil obdivuhodnou odvahu. Koneckonců neměřila okurkovitá čtyřruká bytost víc než třicet centimetrů a emocionálně byla pravým Ertrusanovým opakem.

Kreyn však nepovažoval za nutné věnovat pozornost nicotnému trpaslíkovi. „Drž pysk, okurko!" zavrčel.

Treul sebou trhl, když uslyšel hanlivé oslovení, rozhodl se však, že se nebude dál plést do sporu těch dvou.

Když Poulton Kreyn zvedl nohu a nakročil, Moudra Diamondová neucouvla, ale ukázala si na límec a zvolala: „Nezapomeň, ty žoku sádla, že mám svůj SERUN připravený. Neopovažuj se ke mně přiblížit!"

„Radši si oblek nikdy nesundávej, abych nenaplnil svou přísahu," zavrčel Ertrusan. „Neuklidní mě ani ten tvůj věčně se vrtící zadek, laciná couro! Překážíš mi a při nejbližší vhodné příležitosti tě sejmu."

Kreyn překvapeně zavyl, když bývalá agentka zničehonic tasila kombimet a vypálila na něj paralyzační paprsek. Byl jen slabý a Jen mu lehce znecitlivěl kůži. Jako jediný odložil pružný oblek, hned jak se daly traalské lodi na útěk. Bylo to další jeho porušení všech předpisů.

„Co můžeš ty, můžu i já," odsekla chladně Mondra Diamondová- „Jenom si nemysli, že bych se bála tě oddělat, pokud bys mě napadl. Ostatním na palubě by se jenom ulevilo. Rozvaž si tedy propříště předem, co uděláš. Nemáš tu žádného přítele." Odmlčela se a pak jízlivě dodala: „Dost tragická bilance pro jedince v tvém věku. Pravděpodobné ani v minulosti s tebou nikdo zrovna nepekl. A možná právě proto se lak nemožně přezíráš. Jednoho krásného dne

praskneš - pokud tě někdo zase pustí k zásobám." '- •

Poulton Kreyn si ji záštipně změřil a ona po něm šlehla stejně nenávisným pohledem. Na okamžik zavládlo na velitelském můstku KAURRANGU tíživé ticho a ti dva spolu sváděli němý souboj. Po chvíli si Ertrusan patrně uvědomil, že Terranka drží v ruce všechny trumfy. Opovržlivě zaprskal, popadl oblek, který předtím hodil nedbale na podlahu, a beze slova odešel.

^ •* ^

Tautmo Aagenfelt pohlédl za Krevným, otřásl se a vyplivl: „To je ale hajzl!“ Fyzik se snažil potlačit třas. Nechtěl zbytečně pokořovat Moudru. Byl do ní beznadějně zamilovaný, ačkoli mu před časem jasně řekla, že ji ničím nepřitahuje-

„Nedokáže mi odpustit, že jsem přiměla Perryho Rhodana, aby mu znemožnil přístup do skladu zásob. Má pořád hlad a to ještě zhoršuje jeho beztak mizernou náladu. Navíc mi vyčítá, že jsem mu zabránila, aby opustil KAURRANG a napadl Mourmaly," prohlásila Teiranka. Pokrčila rameny a zastrčila zpátky kombimet. „Je to trapné a zbytečné. Hádám, že odteď skutečně nebudu moct vylézt ze SERUNU." Sundala si alespoň rukavice a zastrčila si je za opasek. Hned se cítila lépe.

Zdola od podlahy zaznělo tenké zatroubení a po ruce ji pohladil vlhký chobot. Ohromeně pohlédla k zemi a užasle si uvědomila, že ani nezaznamenala, kdy sem přišel malý indický slon. Bezděčně se pousmála a zvolala. „No, Normane, ty mě ochráníš, že?"

„Já bych tě taky ochránil, třeba až se budeš sprchovat," nabídl se Tautmo a vyzývavě na Terranku zamrkal. „Promiň, to byl jen žert," zamumlal rychle vzápětí, když ho zasáhl její jedovatý pohled, a sklopil rozpačité oči k zemi.

Mondra zavrtěla unaveně hlavou a pohlédla na oba Swoony, kteří si zalezli do . nejzadnějšího kouta úzkého velitelského můstku a drželi se za ruce. „Mrzí mě, že jste u toho museli být," řekla.

Geniální mikrotechnici a příslušníci Jednoho z nejmírumilovnějších národů v Mléčné dráze se i přes svůj stesk po domově přidali k výpravě. Doufali, že se tak vrátí dřív na Term a odtamtud na Swoofon. U Goňf nadešla doba, kdy byla schopna počít, a Swoonky mohly родit pouze na své domovské planetě. Neštěstí ty dva postihlo, zrovna když chtěli požádat o propuštění. Přesto okamžitě potlačili své vlastní touhy, když je povolal Perry Rhodan. „To je v pořádku," řekl poklidně Treul. „Víme, jak se jiné národy odlišují morálním citěním," dodala jeho družka Goril. „Ale stejně Je nikdy nepochopíme."

„Prostě to tak je," povzdechla si Mondra. „Kdyby byl Poulton velký jako vy, možná by se díval na svět Jinýma očima. Ertrusané mají od přírody nízký práh dráždivosti, v podstatě za to nemůžou. Přesto mě předchozí incident mrzí. Opravdu doufám, že se Kreyn dá v budoucnu dohromady. Co se mě týká, budu se mu prostě vyhýbat."

„Pokud to je v těchto stísněných palubních prostorách vůbec možné," poznamenal Tautmo Aagenfelt.

Vzápětí se přikrčil, když po něm šlehla Terranka zlostným pohledem. „Máš pravdu," řekla vzápětí. „Každou chvíli na někoho narazím." Mela na mysli právě fyzika, který na ni ustavičně někde Číhal a jemuž ani v nejmenším nevadilo, když mu to vyčítala.

Mondra Diamondová znala podobné vytrvalce už z dob, kdy pracovala jako artist-ka. Všichni do jednoho byli přesvědčeni, že je k cíli dovede vytrvalost. Věřili, že se jim podán nějak ji přemluvit, a pevně se drželi této víry.

Terranka mohla kdykoli očekávat uznání

od mužů, jako by) Tautmo. Z duše se Ji ale protivil tento nekritický obdiv. Vzdala se tvrdého povolání, protože se jí nedostalo dost profesionálního uznání. Pracovala deset let pro Službu Pozemské ligy, ale ani v ní neudělala žádnou závratnou kariéru. Poulton dobře věděl, jak ji raní, když se o tom zmíní.

Ale nyní se jí nabízela šance vyběhnout z kruhu bezejmenných. Měla dostatek zkušeností, vynikající výcvik a skvělé fyzické předpoklady. Pokud se osvědčí, Perry Rhodan jí to určitě nezapomene. A dostane se jí nejlepšího doporučení, jaké si mohla přát.

^ _*^

Když krátce nato dorazili Perry Rhodan a ostatní, našli celou posádku - až na Foremona a Poultona Kreyna - na velitelském můstku. Ertrusan se zanedlouho objevil, a měl na sobě dokonce i oblek. Tvářil se, jako že je Mondra vzduch, a ona ho rovněž ignorovala.

Všichni mlčeli, i Swoonové a Tautmo. Vládl podivný klid a příchozím to přirozeně neuniklo. Mondra Diamondová si všimla, jak se Reginald Bull zamračil. Dával najevo své pocity mnohem výrazněji než Perry Rhodan, ale nedalo se říct, že by tím byl čitelnější než jeho přítel.

Oba patřili k Nesmrtelným a disponovali tisíciletými zkušenostmi. Ačkoli působili na bývalou agentku naprosto přirozeně - na rozdíl od Ská Kijathe, která připomínala spis automat-byli jistým způsobem nepřístupní. Od normálních smrtelníků jako by je oddělovala nepřekonatelná zeď. To se dalo vycítit z jejich fascinujícího vyzarování nejdřív. Nesmrtelní se nedali přehlédnout, když vešli do místnosti. Měli zvláštní přitažlivost, a zároveň druhé svým způsobem odpuzovali.

U Perryho Rhodana byl tento dojem ještě výraznější kvůli jeho nápadnému tajem

ně zářícímu tmavomodrému obleku, který mu darovali Galorňané.

„Stalo se tu něco?“ vyzvídal Nesmrtelný.

Moudře neunikl podezřívavý tón v jeho hlase. Klid na můstku mu připadl zvláštní. Nemohla mu to zazlívát. Koneckonců už jednou byl u toho, jak jí sel Poulton po krku. „Nic se nepříhodilo. Proč se ptáš?“ odpovíděla a zatvářila se jako nevinnost sama, přirozeně nijak přehnaně. „KAURRANG ukázal, že ledacos svede -- a to platí i o nás, jak doufám.“

Agentka na sobě ucítila zamyšlený pohled šedivých očí a vesele se usmála.

„Málem se mi zastavilo srdce, když jste najednou zasáhli,“ prohlásil Reginald Bull.

„Ano, Poulton provedl sice krkolomný, ale úspěšný manévr,“ přisvědčila Mondra Diamondová. „Vzhledem k situaci to bylo velmi riskantní, ale bezpodmínečně nutné. Jsem ráda, že to dopadlo dobře.“

Pronikavé oči se od ní odlepily. „Ano, my také,“ přiznal se Perry Rhodan. „Zase jednou jsme měli v poslední chvíli štěstí. Sedmihlásek nás pozval na svůj srpkový kříž, my jsme ale chtěli přirozeně k vám. Můžeme okamžitě odstartovat.“

„Všechno je připraveno,“ zahřimal ertms-ký pilot.

„Velmi dobře. Tak zatím.“

Oba Nesmrtelní zmizeli, zůstala jen Ská Kijathe. „Tak co se tu doopravdy stalo?“ vyštěkla. Jinak toho mnoho nenamluvila a působila spíš nepřítomně.

„Nevím, co máš na mysli,“ popíchla ji Mondra Diamondová. „Drželi jsme se na tomhle postavení, to je všechno. Přesně podle rozkazu.“

„Naštěstí se lodi nic nestalo,“ prohlásila systémová analytička a přešla ke svému místu, aby si popovídala s palubním počítačem o stavu KAURRANGU. „Udělal Aura přesně to, co se po něm žádalo?“

„Byl hodný jako beránek,“ odpověděl

Poulton Kreyn. „Vůbec nestřečkoval, ani trošku.“

„Očekávala jsi snad něco jiného?“ zeptala se systémové analytičky bývalá agentka a náhle byla ve střehu.

„Ne bezpodmínečně,“ odušila Ská Kijathe. „Jak jsem už ale řekla, mám pocit, že před námi Aura něco tají. Nemůžu se toho pocitu zbavit a myslím, že bychom to měli brát naprosto vážně. Ráda bych vypátrala, co je ono cosi.“

„Přichází signál,“ přerušil ji Poulton Kreyn, který dohlížel na radiostanici. „Oznámím to Perrymu Rhodanovi. Můžeme odstartovat.“

Na okamžik se střetl očima s Moudrou a oba rychle odvrátili pohled. Vzájemná zášť doutnala dál, Ertrusan však přinejmenším uznal, že se musí během expedice držet zpátky. Mondra věděla, že Poulton se vyhne i jakémukoli střetu s Perrym Rhodanem. Chtěl se osvědčit jako schopný pilot a musel projevovat alespoň špetku profesionality.

Všichni zúčastnění našťástí mlčeli o jejich poslední hádce a neřekli to ani Ská Kijathe, která by je určitě prozradila.

Mondra si v duchu povzddechla. *Možná se z téhle ubohé tlupy někdy přece jen stane slušná posádka*, napadlo ji.

2. Kolkenhain, Keudinovy záznamy

Jsem Keudin. Nejnovější události mě přiměly, abych si od této chvíle vedl písemné záznamy. Nedovedu přesně vysvětlit, proč to dělám. Nemá to smysl, stejně jako dávno přestalo mít smysl všechno ostatní. Přesto mě cosi nutká, abych podal zprávu o zapomenutých bytostech, odsouzených k zániku. Zapomenutí jsme my.

Dnes zemřeli Kuli, Sedro, Ringan a spousta dalších. Vědomě píšu zemřeli, ne

že se odebrali do Prožitku smrti. To my už totiž neumíme. Jsou prostě mrtví. (Musím na chvíli přestat, taková mě z toho všeho jímá hrůza.) . Všichni byli mnohem mladší než já. Řinkán dokonce ani nezažil Hvězdný svit. Pociť ji to jako bohapustý výsměch, že jsem nejstarší ze všech a pořád ještě jsem naživu, zatímco mí soukmenovci odcházejí jeden za druhým.

- Někteří zemřeli na slabost, Jiní, jako Sedro a Ringan, zase zahynuli v boji proti , Marmellorovi.

Neměli nejmenší naděje, ale odmítali se vzdát.

Stále ještě se mi chvěje ruka, když to píšu. .

Téměř mé opouštějí síly, ale nesmím to nechat být Jen tak.

Je šíleně ironické, že nemáme k dispozici technické prostředky, abychom mohli pořizovat tyto zápisky bez většího úsilí-M-noho se toho ale prostě porouchalo a ne- , 'umíme to opravit. Ještě štěstí, že funguje regulace teploty a vzduchu. Mnozí zalezli do svých chatrčí a proklimbají celé dny. Doufají, že tak zapomenou na hlad. Já starý blázen! Promrhám zbytečně mno-

- ho energie na psaní. Opravdu se bojím, že se nedočkám Prožitku smrti, protože pohasl Hvězdný svit, že budu poslední příslušník svého národa- Lpím dál na životě, protože už neexistuje žádný Prožitek smrti. Dovede si to vůbec někdo představit?

Já ne. Nevzpomínám si, že by byly někde v nebeské říši národy, které nebyly nikdy prosvíceny a prodchnuty Hvězdným

svitem. Nevěřím na Prožitek smrti, a proto jsou agresivní a kruté. Budou takoví i Mnichové? Jsou mnohem silnější než my, jsou plní životní síly. My jen máme dřimotou své dny, oni se ale musejí dál starat o právo a pořádek. Co nyní bude s Šaogem, se zázračnou říší?

Prostě zajdeme, rozplyneme se v nicotě. Jestliže jsme už ztratili na významu, ke konečnému zapomenutí je to už jen krůček.

Jenže doposud jsme stále věřili v naplnění Prožitku smrti.

(Ne, o tom nesmím přemýšlet a už vůbec o tom nesmím psát. Je to příliš úděsné.)

Nevím přesně, co se stalo. Šaogenský hvězdný svět pohasl už před několika desetiletými cykly a ještě se neobjevil. Mezitím prudce poklesl počet našich rodičů se potomků. Těch několik málo narozených mi připadá jako zázrak. Jsou všichni do jednoho přirozeně velmi slabí, neduživí a proniknutí nepřekonatelným smutkem, který jsme na ně přenesli. Nevědí, jakou jsme utrpěli ztrátu, že nám chybí něco velmi důležitého, nezbytného. Nemají už vůli žít, zato se u mnohých ještě prohloubil strach z nicoty. Proto se také Sedro a Ringan rozhodli, že budou bojovat.

A jejich oběť nebyla máma, alespoň se • nám podařilo vypátrat Marmellorovo hnízdo. Jeho vejce nám pomohou jakž takž přežít nejbližší dobu, ale řádná potrava to není-Nestačí to k životu. Opravdu nevím, jak to všechno půjde dál- Nepřipustím další sebeobětování, přestože potřebujeme potravu. Dřív jsme ji nemuseli hledat...

^ _*^ ^ '

Zdá se, že si na nás nikdo nevzpomněl od doby, kdy pohasl Hvězdný svět. Dochováme se v Prastarém archivu jen jako nejbezvýznamnější ze všech národů nebeské říše, informace o nás skončí v nějakém zaprášeném koutě společně s jinými zapomenutými daty. Je dost opovržlivé se domnívat, že se vůbec nacházíme v tomto archivu.. . Musím tomu ale prostě věřit.

Ač jsme malý národ, který nikdy nevzlétl do kosmu, nejsme hloupí a zachovali jsme si určité vědomosti- Známe národ Mnichů a vzpomínáme na něj. Už jsou to celá tisíciletí, co je známe! A to mě nutí přece jen spatřovat určitý smysl ve svých zápiscích. Jde o to, aby na nás vzpomínali alespoň naši

vzdálení potomci, pokud se dokážou přizpůsobit a přežijí, a aby věděli, jaký jsme měli kdysi význam...

Naším úkolem odjakživa bylo střežit pyramidy. Nechal je vybudovat první šaogenský duchovní pastýř a je v nich uložen veškerý poklad vědění. Tady na Kolkenhainu se tedy nachází skutečný Prastarý archiv. Nikdo se o něj ale nezajímá. Už celá staletí sem nezavítal žádný duchovní pastýř, aby si osvojil uložené vědomosti.

To nechápu. Musím však přiznat, že o tom nikdo z nás příliš nepřemýšlel, neboť koneckonců žijeme vlastním životem. Nikdy nebylo v našem zájmu plést se do mnišských záležitostí. Máme za povinnost předat strážní službu každé následující generaci, protože tak zněla dohoda mezi našimi prapředky a prvním duchovním pastýřem.

Mnichové nás na oplátku zásobovali tím, co potřebujeme ze všeho nejvíc. A to po celá staletí. Znamenalo to, že jsme museli plnit svou povinnost i v době, kdy jsme ztratili jakýkoli kontakt.

Ted' ale ustaly dokonce i dodávky. Je nám zima a nevíme, co se stalo s Mnichy. Změnili se? Nebo už přestali existovat? Vymazalo v nich pohasnutí Hvězdného svitu poslední vzpomínku na nás?

Nenacházím žádné odpovědi na své otázky a vlastně to ani nemá význam. Nic to nemění na tom, že jsme opuštěni, trpíme příšerným hladem a přemáhá nás bezedný smutek.

Já bych se ale nerad vzdával, a proto se nutím do psaní, i když tím spotřebovávám spoustu energie. Nemohu nečinně přihlížet, jak všichni hnijí zaživa, a bráním se nutkání zalézt do postele a čekat na nicotu. Až přijde můj čas, dozvím se v dostatečném předstihu, co se stalo s naší vírou a s naším božstvem. Bude to poslední zkušenost v mém životě a nebuduji moct nikomu sdělit. Takže je v podstatě zbytečná. Jenže Jí nemůžeme uniknout, že?

Právě za mnou zašla Prurro, má nejmladší dcera. Bolí mě, když vidím Jak trpí. Je poslední, kdo přežil z mé rodiny, všichni ostatní mě dávno opustili. Většina z nich už předtím, než pohasl Hvězdný svit.

Prurro se narodila těsně před oním děsivým znehybněním. Vychoval jsem ji sám, a proto na ní také tolik lpím. Byla to hezká, veselá a chytrá holčička. Teď ale chodí schýlená Jako stařena, má popelavou pleť a dlouhý vyzáblý nos.

„Co to píšeš?“ zeptá se mě Prurro.

Musím se skoro smát. Je zvláštní zachycovat skoro souběžně, co se děje, ale nějak mě to chytlo a nemohu přestat. „Píšu o nás,“ odpovím. „Píšu o posledních životních cyklech našeho národa, než vyhyne.“

„Proč?“ „Protože Je na mně jako na stařešinovi, abych zachoval dědictví.“

„Ale, tati, po nás už nikdo nepříjde. Náš úkol skončil. Zapomněli na nás, nebo nás, už nepotřebují. Celá tisíciletí se tu neukázal žádný duchovní pastýř. Od doby, kdy pohaslo Světlo, nejspíš mají nové úkoly.“

„Možná se řešení skrývá v pyramidách,“ namítám. „Třeba už se někdy stalo něco podobného nebo existuje nějaká vzpomínka na dobu před duchovními pastýři. Proč sem nepřijdou a nepřesvědčí se? Je to přece Jejich archiv, jejich vědění!“

„V tom případě bychom se měli pokusit prohledat archiv sami,“ navrhuje Prurro.

„Když já nevím,“ namítám opatrnicky.

„Je to snad zakázané?“

„Ne,“ říkám po delší úvaze. Nejsem si jistý, ale věřím, že to není zakázané. Kdo by to ale mohl dnes ověřit? Nikdo si na nás nepamatuje.

„Tak to udělejme.“

„Počkej, Prurro! Musíme si o tom promluvit s ostatními. Považ, kolik vědomostí je tam uloženo. Určitě nedokážeme zacházet s příslušnou technikou tak, abychom si je vyvolali.“

„A i kdyby, tatí. Co nám zbývá? Nemám chuť jenom polehávat a myslet ustavičně na to, jaký mám hlad. A nebaví mě ani čekat na to, až se mi zase prodlouží nos!“ Obrovské narudle fialové oči jí zvlhly zasvítí.

„Prurro, to nám nepomůže,“ říkám tiše. „S kým bychom se měli podělit o své vědomosti, i kdybychom skutečně našli řešení?“

Dcera ukazuje na můj deník. „A komu chceš předat tohle?“ zeptá se mě nemilosrdně. „Potomstvo to za deset dvacet let už nebude zajímat - už teď se nedokážou o nic zajímat.“

Blíží se ke mne a já horlivě píšu dál. Její slova mě pobízejí tím víc, ačkoli dobře vím, že píšu navzdory času a všemu rozumu.

„Zemřeme, protože zhlopne,“ zašeptá Prurro.

Ach ano, má pravdu. Málem mě přemůže strach, ale píšu dál. Třeba tenhle deník jednoho dne pomůže mně samotnému, možná se k němu budu moct upnout, stejně jako se moje dcera přidržuje naděje, že něco najdeme v archivu...

3.

· *Wolkenort*

Let probíhal bez komplikací. V domovině Mnichů vládl vcelku klid, pouze z radiogramů se dalo vyvodit, že traalské jednotky vyvíjejí horečnou aktivitu v rozlehlých částech Šaogenské říše nebes. Bitva u Mourmalinu byla jen předzvěstí hromadného útoku - nová ukrutná vládyně proti-kultu Houcho Maull však nedokázala jednoznačně zvítězit.

Mír v galaxii byl do jisté míry stabilní, přestože se nedostavoval Šaogenský hvězdný svit. Stoupencům Traalu se zatím nepodařilo přetáhnout celou soustavu na svou stranu. Možná rozhořčili mnohé národy, když se pokusili zničit legendárního du-

chovního pastýře Sedmihlásky a jeho rovněž legendární vlajkovou loď WOLKE-NORTSKÝ SRPKOVÝ KRÍŽ. Houcho Maul! jako by to vycítila, neboť

zrušila prozatím další násilné výpady, a tak docházelo pouze k příležitostným šarvátkám s Korterem a jeho vnějšími strážci v krizových oblastech.

Dalo se říct, že náboženský střet stagnoval. Sedmihlásek věděl, že vůdce řádu Korter velí bojovým jednotkám vnějších strážců pevnou rukou, byť je někdy přehnaně přísný a podléhá nenadálým výkyvům nálady. Duchovní pastýř se nyní mohl cele věnovat nečekaným hostům.

Jeho naděje spočívala v tom, že pátrání Terranců po Baolín-Ndaech a vyhasnutí Hvězdného svitu spolu nějak souvisí. Uplynulo už dobrých šedesát let a Sedmihláskovi bylo jasné, že střety se stoupenci Traalu začnou dříve nebo později opět eskalovat. Nepřátelé se určitě pokusí zabít jeho i ostatní dva duchovní pastýře a srazit Mnichy na kolena. Uvědomoval si, že by Šaogenskou říši nebes Čekaly temné doby, kdyby Houcho Maul zvítězila.

Zatím ale se nesnažila napadnout protivníkovu centrum; v soustavě Wolk, 13 450 světelných let od středu galaxie, bylo všechno jako předtím.

„Je to ale nádherná," povzdychl si Tautmo Aagenfelt skoro zbožně, když pozoroval holorama.

KAURRANG prolétal zónou s vysokou hustotou hvězd. Kolem Červeného obra Jménem Wolk kroužilo sedmnáct planet. Jednička až desítka byly žhnoucí planety podobné Merkuru, čtrnáctka až šestnáctka byly hromady kamení bez života a číslo sedmnáct obr připomínající Jupiter. Na planetách jedenáct až třináct se dalo žít, obydlená však byla pouze dvanáctá v řadě - Wolkenort. .

Wotkenort se podobal Zemi a vládly na něm příjemné životní podmínky. Bylo na

něm vybudováno pouze dvanáct větších měst, protože Mnichové si vážili přírodního životního stylu - využívali sice techniku, ale raději přiložili ruku k dílu sami.

Inverzní strážnice, sídlo duchovního pastýře, se nacházela v třímilionovém Bleuhtu. Bílým pískem vysypaná přistávací plocha o rozloze asi dvaceti čtyř čtverečních kilometrů sloužila jako dopravní uzel pro kluzáky. Nikdo z nezsvěcených by pod ní netušil mohutný areál-jdoucí do hloubky dobrých tří tisíc metrů a o poloměru víc než tisíc metrů.

Kosmické lodě nesměly na Wolkenortu přistávat. KAURRANG proto zaparkovala na oběžné dráze vedle šipkového kříže a Sedmihlásek nabídl Perryemu Rhodanovi a jeho společníkům aby odletěli jeho trajektem do Inverzní strážnice.

„Musíme tu nechat někoho na stráži," rozhodl Rhodan. „Treul a Gorif by měli každopádně letět s námi, stejně jako Ská a Tautmo."

„Takže zbývá jenom já a Poulton. A také Foremon, který ale chce, abychom ho i nadále nechali napokoji," poznamenala sarkasticky Mondra Diamondová.

„Zůstanu na palubě," oznámil překvapivě Poulton Kreyn. „Možná to bude lepší. Aspoň nebudu Mnichy šokovat. Vždyť jsem dvakrát tak velký jako oni a mnohem víc při těle."

„I na to jsem myslel," přisvědčil Rhodan. „Teší mě, že jsi to uznal sám, Poulton."

„Nebojte se, nenabourám se do zásobovací jednotky," dodal Ertrusan a chladně se usmál. „Kromě toho nebude určitě špatné, když se budu držet s lodí v pozadí pro případ, že by nastala znovu nějaká ožehavá situace. Zatím se to přece osvědčilo."

„Ovšemže," připustil Perry Rhodan.

„Ráda bych letěla s vámi, tak říkajíc jako tělesná stráž," prohlásila Mondra Diamondová.

„Dobrá," řekl Rhodan a vyšel z velitelského můstku jako první. Mondra a Bull šli společně. Bývalá agentka si všimla, jak si ji zrzavý Nesmrtelný zkoumavě prohlíží. „Ty nechceš zůstat na palubě sama s Poultonem, co?" zeptal se jí

tise.

„Nechápu, co tím myslíš," odsekla. „Něco ti povím. Protože jsem tuhle posádku vybral já, cítím se do Jistý míry odpovědný za to, co se stane s každým z vás. Přirozeně si nechci hrát na chůvu, ale mám dojem, že je to mezi tebou a Poultonem dost vážný."

Podívala se na něj po očku a řekla upřímně: „Je od tebe milé, že se tak staráš, ale nemyslím, že bys měl nějak zasahovat. Vypořádám se s tím sama."

„Mohl bych s ním promluvit."

„Radši ne. Už to udělal Perry Rhodan. Poulton se teď chová docela rozumně, nemáš ten dojem?"

„Mám. A dost mé to překvapuje, ale možná mu zase pomalu začíná fungovat mozek." uchechtl se Reginald Bull. „Dobrá, už se do toho nebudu plést. Kdybys ale měla někdy problémy, klidně se na mě obrať."

„Jasně," řekla bývalá artistka a také se zasmála- A náhle už se necítila tak opuštěná a nekonečně vzdálená od všeho> co jí bylo tak důvěrně známé. Sřety s Ertrusanem zatížily její nervovou soustavu víc, než si byla ochotna připustit. Zdálo se ale, že se všechno dá zase do pořádku, alespoň Poulton Kreyn se náhle začal chovat rozumně.

Ve službě tedy mohli spolupracovat. A v soukromí se s ním nemusela nutně setkávat.

Normana však pro všechny případy uklidila do bezpečí. Poulton možná sliboval, že se nevrhne na zásoby, kvůli tomu, že dostal zálsuk na pořádný kus z Čerstvě složené 'kořisti. Mondra to tušila a vydala se na neobvyklou návštěvu. Foremon kupodivu prohlásil, že je ochoten vzít si slůně k sobě

do kajuty a dohlédnout na ně-. To bývalé agentce stačilo. Bylo zřejmé, že Ertrusan se neodvážil pustit do křížku s Adiatem.

^ A ^

Ačkoli Sedmihlásek oznámil svůj návrat a přilet hostů z jiné galaxie předem, vzbudili Perry Rhodan a jeho průvodci značný rozruch. Mnichové byli rádi, že vidí svého duchovního pastýře živého a zdravého, V Inverzní strážnici vládla nejistota, ale Sedmihlásek uklidnil soukmenovce, když jim řekl, že moment překvapení už pominul a stoupenci traalského protikultu že se budou prosazovat jen stěží.

Další rozruch vyvolal wolkenortský duchovní pastýř, když oznámil, že má v úmyslu pustit cizince do Prastarého archivu. To přece nemohl myslet vážně! Mnichové v Inverzní strážnici byli rozrušení na nejvyšší míru-

Perryho Rhodana zaskočilo, když viděl
• na Jaký odpor narazil Sedmihlásek u svých rádčů.

Duchovní pastýř však zachoval klid a vysvětlil Terranci: „Poruším tím předpis zavedený nejméně před dvaceti tisíci lety. Protesty mých poradců Jsou naprosto oprav- ,
něné."

„Byl onen předpis skutečně vždycky do-
držován?"

Jistěže. Do archivu nevskočil nikdo jiný kromě úřadujících duchovních pastýřů od okamžiku, kdy byl zřízen. Ani prostý Mnich,-
ani kněz."

Perry Rhodan svraštil čelo a pak řekl:
„Asi by bylo lepší, kdybychom počkali venku a tebe nechali hledat v archivu."

„To není nutné, Perry Rhodane. Jako duchovní pastýř mám pravomoc zrušit jakýkoli předpis. Mnichové se brzy uklidní, koneckonců si postupně zvykají na mé nepředvídatelné jednání- Neobvyklé časy si žádají neobvyklé činy. A o mně je známo,

že postupuji neobvykle. Tuhle pověst jsem měl už v dobách, kdy jsem byla Ještě mladá žena. Měl bych tedy této pověsti dostát."

Reginald Bull se zaculil. Když letěli k soustavě Wolk, dozvěděli se s Perrym Rhodanem ledacos o Mniších a Jejich sociálních poměrech. Mimo jiné také to, že Mnichové se rodí vždy jako ženy, ale přibližně ve sto dvaceti letech se mění v muže. Mnišské ženy jsou vedeny k fyzické práci, zatímco muži se věnují „duchovním“ činnostem.

- Bullymu se odjakživa líbily nekonvenční bytosti, zvlášť když stály v čele svých národů, a vždy ho provokovala strnulá pravidla a tabu. „Sedmihlásek mi je čím dál sympatičtější," pošeptal Rhodanovi, když kráčeli za duchovním pastýřem.

„To si můžu myslet," odpověděl Perry stejně tiše.

Skupinu cizinců doprovázeli rovněž poradci, které zaujali především drobní Swoonové vyznačující se pozoruhodnou-konstitucí.

„Zabýváte se tedy speciálně technikou jako Caligurové?" zeptal se jich jeden z poradců.

„Zajisté," odpověděl Treul. „Využíváme mikrotechniku a spolupracujeme už dlouho s Terranci, hlavně pak s Perrym Rhodanem."

„To si vás musejí považovat, co?"

„Jak se to vezme. Mnozí Pozemšťané nám říkají okurky."

„Okurky? Co to je?"

„Zelenina."

Mnich užasle vykulil žluté oči a vyhrkl: „Nezdá se vám to trochu urážlivé?"

Reginald Bull zpomalil. Lehce se začervenal, když to slyšel. Otočil se a řekl rychle: „My to ale nemyslíme zle."

„To je pravda," ozval se Treul zdvořile. „Přesto nám to není zrovna příjemné. Jistě, Terrancům můžeme připadat jako obživlé karikatury. Ale ani my si o nich nemyslíme, že by byli esteticky dokonalí."

„To sedí!" uchechtl se podsaditý Nesmrtelný. „Máš pravdu, Treule, omlouvám se. Příště se budu krotit."

Prastarý archiv se nacházel v nejspodnějších patrech Inverzní strážnice na nejzazším okraji východního křídla, hned vedle komnat a centrál duchovního pastýře. Vedly do něj černé kovové těžké dveře, vysoké čtyři metry. Poradci se stáhli, jakmile k nim skupina došla. Jeden z nich se ještě předtím marně snažil upozornit Sedmihlásku na předpis a poukazoval na to, že Mnichové neznají pravou povahu Galaktiků.

„Je mi jasné, že známe cizince teprve krátce, ale nemyslím si, že by to byli naši nepřátelé," stál si na svém duchovní pastýř. „Věřím, že se to co nejdříve také prokáže. Hodně si slibuji od společného pátrání po Baolinech, neboť jen tak můžeme doufat, že nás znovu osvíti Šaogenský hvězdný svět."

„Kéž bych si byl také tak jistý," zamumlal kdosi v pozadí.

„Nemáme co ztratit," pokračoval Sedmihlásek. „Kdyby nás chtěl Perry Rhodan napadnout, stačí mu, aby povolal svou flotilu. Říše nebes je už tak dost poničená útoky Traalu- Rhodan však musí splnit své poslání" - a já také- Nemůže být náhoda, že zná Baoliny."

Sedmihlásek prokázal své kvality jako duchovní pastýř. Možná bylo opravdu načase porušit tradice, když je opustilo boží Světlo.

^^^

„Už se nemůžu dočkat," zachrčel Reginald Bull, když Sedmihlásek otevřel dveře a jako první vešel do archivu. Po něm vstoupili dovnitř oba Swoonové. Jako poslední překročila práh Mondra Diamondová, váhavě se rozhlížeje do všech stran.

Kulatá místnost měřila v průměru sedm metrů a stěny byly do výšky dvou metrů

obloženy paměťovými krystaly uloženými v popsaných držácích. Na jediném stole bylo čtecí zařízení a u něj stála jediná židle. Dominantu skromně zařízené prostory tvořil žlutý čtyřhranný sloup vysoký asi metr dvacet se spoustou páček a senzorů a obrazovkou o rozměrech osm krát osm centimetrů. Ta byla momentálně tmavá.

Od archivu starého celá tisíciletí by se dalo očekávat vlastně mnohem víc. Perry Rhodan se zatvářil stejně zklamaný jako

Tautmo Aagenfelt.

Sedmihlásek si toho všiml a ihned je poučil: „Archiv vždycky splnil svůj účel. V tak rozlehlé galaxii, jako je Šaogenská říše nebes, se objevují stále nové naléhavé úkoly. Sice jsem se sem uchýlil co chvíli, nikdy jsem se tu ale nezdržel déle, než to bylo nutné.“

„Je tu ale strašně málo dat!“ zavrčel Reginald Bull. „Začali jste přece zapisovat dějiny před dvaceti tisíci lety, ne?“

„Ano, a také tu máme všechno uloženo. Zatím jsem našel odpověď na každou svou otázku,“ namítl duchovní pastýř.

Rhodan ukázal na spínací panel a zeptal se ho: „K čemu to slouží?“ Mírně vypouklil očima, když mu Sedmihlásek odpověděl:

„Já nevím. Návod k obsluze se prostě ztratil a neměl jsem čas se tím podrobněji zabývat.“

Bull se zatvářil nešťastně a pak si povzdechl: „No nic, pustíme se do práce.“

4.

Kolkenhain, Keudinovy záznamy

Situace je čím dál vážnější. Chudinka moje Prurro, bolesti nosu ji trápí tak, že už ani nedokáže myslet. Já jsem si na to Už zvykl, neboť v mém věku se tělo beztak pomalu rozpadá a každý den přináší nějaké nové utrpení. A kromě toho jím mnohem méně. Zato pro mladé je nedostatek přiro-

zeně fatální. Pokud nám někdo brzy nepomůže, budeme poslední z našeho národa. Zase zahynuli další z nás. Kolem, obchází smrt.“

„Vždyť je to jen pohádkové strašidlo pro děti,“ řekla mi Prurro.

„To je jedno, radši zamykej dveře, ať už jsi doma nebo pryč.“

„K čemu. Beztak Shhtaterona nikdy nikdo neviděl.“

„Přirozeně že ne. Zjevuje se nám až v teple našeho domova. A až ho uvidíš, bude pozdě. Vysaje tě a nenechá toho, dokud z tebe nic nezbude. A bude ti odepřen Prožitek smrti.“

„No a co, táto? Šaogenský hvězdný svit beztak zhasl a my všichni spějeme do nicoty.“

Je těžké vysvětlit někomu něco, čemu nevěří. Prurro si neumí pod Shltäteronem nic vybavit, protože ho vskutku nevidíme. Skvěle se přizpůsobuje okolí a umí se dokonale plížit a skrývat. Náhle udeří a nikdo mu neujde. Magicky ho přitahuje teplo, ačkoli pak ztrácí svou přizpůsobivost a zbarvuje se nápadnými odstíny. Nejraději přepadává své oběti, když odpočívají nebo spí. A jen v případě, že jsou samy. Nemá rád větší shromáždění, možná i má strach, co já vím? Přesto je to příšerný lupič a používá vždy stejnou taktiku.

Před dávnou dobou jsme instalovali do dveří našich příbytků Číselné zámky, aby se nemohl potají vplížit dovnitř a zaskočit nás. Zamykáme tedy dům, ať už jsme v něm nebo ho opouštíme.

Naštěstí nevím, jak Shltäterone vypadá, neboť jsem ho nikdy neviděl. Víím ale, že existuje. Jaký smysl by pak měly zámky ve dveřích? Marmellore a ostatní lupiči nám nejsou tak nebezpeční. Vyhýbají se naší osadě. Napadají nás pouze tehdy, když se někdo příliš vzdálí od vsi a je sám. Dalo nám dost práce, než jsme našli jedno marmelloří hnízdo a přemohli mláďata.

Vím, že Shl'taterone Je nyní ve střehu. Našli jsme několik mrtvých, z nichž zbyla jen prázdná slupka. Nepochybuji o tom, že kolem opět obchází strašidelná zrůda a má žně, protože mnozí z nás už nezamykají dveře.

Kolik ještě bude mrtvých? Musím ochránit Prurro, za každou cenu.

Moje dcera přirozeně nevěří na „bubáka“. Donedávna ještě neslyšela o Stih'tateronovi ani slovo. Zamykala dveře, protože jsem ji tak vychoval, ne proto, že by věřila na lupiče.

„Když nevíš, jak vypadá, proč v něj tak tvrdošíjně věříš?“ zeptala se mě Prurro s veškerou moudrostí mládí.

„Vadilo ti dosud nějak, že jsi stále zamykala dům?“ odpověděl jsem jí otázkou. „Ne.“ „Tak proč s tím chceš teď přestat?“ „Protože v tom nevidím žádný smysl.“ „A proč jsi tedy zamykala předtím?“ „Protože jsem tě poslouchala a stále ještě věřila. Jenže Hvězdný svit pohasl a já se cítím chladná a prázdná.“

Ovinul jsem jí pažemi a přitiskl ji k sobě. Zase jí o kousek povyrostl nos: Třásla se, ' možná jí byla zima. „Tak věř mi přece,“ řekl jsem jí co nejjemněji. „Naši předkové přidělali na dveře zámky právě kvůli tomu, že Shi'taterone existuje, jinak by to skutečně nedávalo žádný smysl.“

„Třeba už vymřel. Ubývá nejen nás, ale také všech ostatních. Khukhetanové táhnou stepí jen v nepočetných stádech, protože nemají dostatek trávy. Kolkenhain je umírající svět.“

-Y- X ^

Promluvil jsem si s ostatními v obci o Pruřině návrhu týkajícím se pyramid. Všichni ale odmítli hrabat se v archivech. Jednak se zalekli obrovské spousty dat, Jednak nevědí, po čem vlastně mají pátrat. Daří

se nám čím dál hůř a máme strach, že ztratíme paměť.

(Pozoruji to sám na sobě, protože přestávky mezi zapisováním se neustále prodlužují a čím dál častěji si musím alespoň jednou přechíst, co jsem napsal, abych si vzpomněl, o čem vlastně chci podat zprávu. Prosím' tedy za prominutí, pokud budou moje zápisky poněkud nesouvislé.)

Snažíme se spotřebovávat co nejméně energie a doufáme, že se jednoho dne dostaví pomoc. A i nadále kolem obchází Shl'tateronea Šíří hrůzu a děs. Zatím to byl jen duch bez těla, přede dvěma dny se ale ukázalo, že strašidlo se nemusí nutně vyskytovat pouze v pohádkách.

Té noci zabil Shi'taterone dva z mých přátel. Sběhlo se to všechno hrozně rychle. Z jedné chatrče jsme zaslechli strašlivé výkřiky. Hned jsme se tam rozběhli všichni, kdo bydlíme nablízku. Tušil jsem nejhorší už v okamžiku, kdy jsem zjistil, že dveře nejsou zamčené. A když jsme pak vtrhli dovnitř, „vyzbrojení“ všim, co jsme stačili ve spěchu popadnout, bylo už po všem.

Tatruuna ležela na podlaze a nezbyla z ní než prázdná slupka. Tak nás to šokovalo, že jsme na okamžik strnuli-A pak jsem uslyšeli další křik. V tom chvatu nás nenapadlo, že si lupič a vrah počká za dveřmi a ve vhod- • ne chvíli vyběhne nepozorovaně z domu. Zatímco jsme vyděšeně zírali na ostatky své soukmenovkyně, bestie si našla dveře sousední chatrče - ani ty nebyly zamčené.

Vzpamatovali jsme se bleskurychle. Uvědomil jsem si, že to křičí Krušan. Míval tak hluboký spánek, že by ho nevzbudilo ani zemětřesení. Jako jediný z nás tedy zaspal předchozí hrůzu a nyní za to zaplatil životem. Vrahovi se i tentokrát podařilo uprchnout a Krušanovi už nebylo pomoci.

A pak jsme ho spatřili. Právě jsme míjeli dům, když se vyřítíl ven: zářivý modrofialový přízrak s dokořán otevřeným chřtánem. Sršící, prskající a skučící Shl'taterone

• se hnál tak rychle, že se nedaly rozeznat detaily mellore. Že by to bylo tím, že slábneme stále jeho obludných obrysů. Zděšeně jsme uskočili, víc? Patrně ano. Jsme čum dál neukázněně jsi a proběhl mezi námi a zamířil do volné krajiny. zmatenější. . .

Zakrátko nám zmizel z dohledu a jako by nikdy neexistoval. Tyhle řádky píšu už počtvrté, abych se vyjádřil pokud možno srozumitelně. Přistihl jsem se při

Ihned jsem pátral pohledem po dceři. Stála tam, že jsem zapomněl zamknout dveře. Shh'talerone se určité brzy vrátí. Vím, že číhá těle. „Tak je to přece jenom pravda, táti," někde nablízku. Zvykli jsme si na jeho Žalostné zašeptala rozechvěle. „Skutečně existuje. Viděla skučení, už je ani jsem ho na vlastní oči..." ' • pořádně nevnímáme.

„Měli jsme spoustu času na to, abychom si Jeho Čas však dozajista přijde. Poprvé v životě vymýšleli báchoroky, ale neudělali jsme to. I tak se nažere dosyta. Pak si najde bažinu a naklade Je to pro nás dost těžké," řekl Jsem jí a objal vejce. Poprvé v Životě bude mít mladé, ještě jsem ji, nevýslovně šťastný. Že se jí nic nestalo. hladovější, žravější a nebezpečnější než on-

„Kdybychom včas nevstali, zabil by nás víc," (Odkud to všechno vlastně vím? Myslím, že z pokračoval jsem. „Jistě se ještě nenasytu docela. dávných zkazek- Někde musím mít knihu, v níž Ted' bude osaměle bloumat stepí a hledat se o tom píše. My stařešinové musíme vyhublá zvířata. Možná najde marmellora, ale odnepaměti zapisovat události...) jeho vejce mu budou k ničemu..."

„Snad ho nelituješ? Vypadal tak příšerně..." Možná poslední z nás padnou za obět'

„Prurro, nemusíme se ho bát, když se Shh'tateronovým potomkům, kdo ví? Já osobně budeme držet pohromadě a zamykat domy. Což nevím, jak dál. Nos mě bolí Čím dál úporněji a odted' každý bude určitě dělat. Shi'taterone je sotva vycházím z chatrče. Chtěl jsem si vzít k jen hladový a přizpůsobil se druhu své potravy. sobě Prurro, pochybuji ale, že bychom se Není nebezpečný, dokud zní Jeho skučení. společně dokázali ubránit Shh'tateronovi. A také Vydává se na lov, teprve když zmlkne. Nezabíjí pochybuji, že by . myslela častěji než já na to, že pro radost, ale, protože musí." „Je to náš musí zamknout dveře.

• „Náš jediný skutečný nepřítel. Dokážeme se Beztak mi oznámila, že ke mně nechce. Tolik mu ale ubránit." trpí, chudinka moje malá. A já trpím, když spoluprožívám její úpadek. Kdybych tak z ní mohl sejmut její bolest. Jsem starý, už by mi to tolik neublížilo. Ona je přece budoucnost, tomu

. (Musím si opět odpočinout. Třeští mi hlava a musím věřit. Nechci přemítat o konečném bolí mě zápěstí. Je to Čím dál obtížnější, ale zániku svého národa, je to příliš děsivé. To Jsme nesmím přestat. Musím psát, dokud budu ještě si nezasloužili. Jaký pak mělo smysl naše bytí? .

mocht...) (Co jsem to napsal? Mám před sebou několik nečitelných stránek. Znovu se omlouvám sám sobě, ale už to nedokážu dát do

^ _*^ ^

Shh'tateronovo zjevení nás všechny nesmírně pořádku.) Dnes se mi vede o něco lépe a vysel šokovalo. Ke každodenní starosti o vhodnou jsem potravu přibyl ještě strach, Že nás přepadne si i ven. Nemohu věčně vysedávat doma a znovu. Pomalu se přestávají ostýchat také čekat, až přijde konec. Obešel jsem po- ostatní lupiči, předešlým mar-

poradě ostatní a svolal jsem shromáždění. Musíme si opět pohovořit o archivech.

Dostavili se všichni. Sedíme v úzkém kroužku, abychom se mohli vzájemně zahřívát.

„Jste tu všichni, takže jste se ještě nevzdali,“ zahájil jsem poradou. „Ať vás ani nenapadne podlehnout poraženectví.“

„Co ale máme dělat?“ vykřikl Boon. „Zapomněli na nás.“

Ostatní po něm několikrát opakovali poslední vetu.

„To je pravda,“ skočil jsem jim do řeči. „Duchovní pastýři jsou zaměstnání udržení míru ve své velké říši. Nikdy jsme jim nezavdali nejmenší příčinu k obavám, vždycky jsme vzorně plnili svěřené úkoly. Musejí přece vědět, že jsme ještě tady. Musejí o nás mít zprávy. Záznamy, které každý duchovní pastýř předává na konci svého života následníkům.“

„Proč nám tedy už nic nedodávají?“

„Přestali nás zásobovat poté, co zhasl Hvězdný svit,“ prohlásil jsem.

„Přesně tak- Je hrozné, že musíme zažívat tak temné doby. My to snášíme, jako jsme snášeli vždycky všechno. Jenže zajdeme hladem a nedostatkem — a jak si na to máme zvyknout? Máme odložit svá těla a proměnit se v bludné přízraky, které se nerozplynou ani v Prožitku smrti, ani v nicotě? Jen proto, aby zůstala zachována vzpomínka na nás a na archivy v pyramidách?“

„To máme za trest zůstat navěky strážci, Keudíne?“

Byly to tvrdé výčitky, ale oprávněné. Přesto mě zbolely, neboť mi o to jasněji ukázaly, jak jsme zoufalí. „Kvůli tomu jsem vás svolal,“ poznamenal jsem, „Nemáme totiž na vybranou. Musíme prohledat archivy. Určitě v nich najdeme něco, co nám umožní spojit se s duchovním pastýřem a poprosit ho o pomoc. Nic jiného dělat nemůžeme.“

A tak Jsme se i dohodli. Všichni máme příšerný strach. I když to k archivům není daleko, jsme nesmírně zesláblí a bude nás to stát mnoho úsilí se k nim dostat. Nesmíme se ale jen tak vzdát.

Je pro mě velmi těžké psát tyto poslední řádky, neboť jsem malátný, myšlenky se mi toulají kdovíkam a také mám obrovský strach. Nevíme, zda na nás na krátké cestě nečihá nebezpečí. Nevíme, zda objevíme nějakou cestu k záchraně. Nevíme ani, zda se vůbec vrátíme zpátky. Až nás opustí síly...

Volají mě. Prurro stojí u vchodu a prosí mě, abych šel k ostatním. „Nech už konečně toho Čmárání,“ kára mě. „Nikoho to nebude zajímat, raději se drž živých. Zavolejme duchovnímu pastýři a povězme mu, co se nám hrozného přihodilo.“

„Určitě v tom nebyl žádný záměr, Prurro,“ říkám. „Nesmíme se považovat za tak důležité. Nicméně cítím potřebu něco po nás zanechat pro případ, že nám to nevyjde. Pokud si dobře vzpomínám, sepsal jsem o nás všechno. Nesmíme prostě ztrácet naději.“

„Už jsi s tím ale skončil, ne?“

„Ano, dceruško.“

Nesmím zapomenout zamknout dveře a říct ostatním, aby udělali totéž. Bylo by trpké, kdybychom se vrátili a v útulných domech na nás čekala Shlt'tateronova havěť. Kéž by nám na cestu zazářil Hvězdný svit!

5. Prastarý archiv

„Nejdřív bychom se měli věnovat glosáři,“ navrhl Sedmihlásek. Neušlo mu zklamání jeho hostů. Zjevně očekávali od archivu mnohem víc.

Jenže archiv, to byla jen tato místnost, nic víc. Už drahnou dobu plně dostačoval nárokům duchovních pastýřů.

Jedno však možná byla pravda: Jestliže v nebeské *Tiši* údajně existuje nebo existoval národ Baolin-Ndaů, proč o nich Sedmihlásek nic nevěděl? Mlhavě si vzpomínal na národ jménem Baolinové a probralo ho k životu, když se o někom podobném zmínili cizinci.

Byl to jen pocit, ale duchovní pastýř by dal ruku do ohně za to, že návštěvníci z jiné galaxie, Baolinové a zhasnutí Hvězdného svitu spolu nějak souvisejí. Kdyby to bylo jinak, připadalo by mu to jako příliš velká náhoda. Duchovní pastýř se ve svém dosavadním životě naučil, že náhoda má jen málokdy rozhodující význam.

Už k prvnímu setkání Sedmihlásky s mentorem a milencem Walyonem nedošlo pouhou náhodou. Bylo to řízení osudu. Možná také velký záměr Hvězdného svitu nebo mocností stojících za ním. Třeba ho jen někdo chtěl vyzkoušet, možná to všechno byla zkouška pro celou galaxii.

Všechno se to tehdy každopádně sběhlo tak, že Sedmihláška už jako mladá žena dostala Šanci objevit a rozvinout své vlastní schopnosti, sbírat zkušenosti a připravovat se na proměnu v muže a na převzetí úřadu duchovního pastýře. Byla to těžká, strastiplná cesta. Obrátil se proti němu bývalý životní druh i vlastní dcera. A přece to tak asi muselo být, aby Sedmihlásek získal do-- statek síly k zachování míru v nebeské říši i poté, co pohasl Hvězdný svit.

V Sedmihláskovi cosi v postoji Perryho Rhodana a jeho společníků vyvolávalo pocit, že může důvěřovat cizincům, kteří se sem dostali z daleka. Pomohli mu v boji, proti Traalu a tvrdošíjně opakovali, že hledají záhadný národ a nijak Je nezajímá politická struktura Šaogenské říše nebes.

Dokázal by se takto přetvářovat invazor usilující o moc? Bylo by to patrně náročné a hlavně zcela zbytečné.

Návštěvníci nemohli napáchat žádné škody v archivu, do kterého směl vstoupit pouze úřadující duchovní pastýř. Kromě historických pramenů se zde nedalo najít nic světoborného ~ nebyly zde žádné geniální konstrukční plány, technické vynálezy nebo • mapy zvláště lukrativních světů, jež by stálo za to vykořisťovat. Šaogenská říše nebes neměla nic jedinečného, nic, co by mohlo mít dalekosáhlý význam pro sousední galaxii.

Nebylo tedy na škodu, když duchovní pastýř porušil předpisy. Hodně očí vidí víc než dvě a cizinci byli navíc nepředpojatí. Možná si všimnou něčeho, co Sedmihláskovi uniklo.

Duchovní pastýř se dotkl paměťového krystalu a aktivoval ho. Obsahoval veškerá hesla s křížovými odkazy a zdrojová data. A nyní si také opět vzpomněl, jak poprvé narazil na výraz Baolin. Jen tak ze zvědavosti si listova! v tomto adresáři a přečetl si několik odkazů. Ty mu uvízly v paměti, dál ale nelistoval, neboť ho nijak zvlášť nezaujaly.

A nemýlil se, neboť pod heslem Baolin— ovšem bez přípony - se nacházelo celkem pět záznamů a každý se vztahoval k jinému tématu.

Sedmihlásek si vyhledal všechny příslušné krystaly a postupně je aktivoval. Aktivoval rovněž čtecí zařízení. Protože jeho hosté nebyli schopni porozumět hvězdnému idiomu, předčítal jim nahlas text. Výsledek byl však zarmucující. Krystaly neobsahovaly nic než mystikou podbarvené, šroubované věty, stručné poznámky bez

dalších závěrů.

Baolinové, říkalo se například, představují vhodný příklad vytvoření patřičného Životního prostoru. Podle tohoto vzoru -přirozeně bez technické realizace, neboť nám nejsou daný tyto možnosti - byly osídleny světy Guyydr, Rhkstf a Tixxf a... .

Na jiném místě byl odkaz najisto filozof"

fické souvislosti: .. *také u Baoliny například zaujímá lato etická představa vysoké postavení a řítí podle ní dokonce i své technicky zaměřené vědomí...*

^ A ^

„Takže tohle nám moc nepomohlo," pronesl Reginald Bull do náhlého ticha.

„Moje řeč," zamumlala Moudra Diamondová. Patrně se nudila k smrti, alespoň podle toho, jak se tvářila. Po bitvě u Mourmalinu, kdy byla zničena spousta kosmických lodí, si zvykla na dobrodružství a pobyt v archivu ji spis obtěžoval.

Také Perry Rhodan se tvářil notně zklamaně. Trpělivě a tvrdošíjně nechával Sedmihlásku, aby probíral jeden odkaz za druhým. Ten se vracel zpátky, přeskakoval z jedné zmínky na druhou a mamě hledal další prameny.

„Je mi líto," prohlásil nakonec duchovní pastýř. „Sám jsem si od toho sliboval víc. Asi jsem měl přehnané představy. S tímhle materiálem si ovšem mohu pocít stejně málo jako vy. Jde evidentně o události z dob dávno minulých, navíc jsou nedbale zpracované a zřejmě se o ně nikdo později ani nezajímal. Je to nejspíš už celá věčnost, kdy se Kaolinové ztratili Mnichům z dohledu."

„Nemohu tomu prostě uvěřit," poznamenal Perry Rhodan. „Nejde mi do hlavy, že tu není k nalezení vůbec nic. Musí tu být přece něco, čeho Jsme si zatím nevšimli."

Reginald Bull řekl Sedmihláskovi, aby ještě jednou aktivoval glosář a nalistoval výraz Baolin. „Ještě jsme si neprohlídli všechno," řekl zničehonic a ukázal na obrazovku. „Co vlastně znamená tohle?" Ryšavec se skoro zapíchl prstem do řady znaků nacházející se ob odstavce pod úvodním odkazem.

„To jsou čísla, odkaz na hlavní rejstřík," odpověděl duchovní pastýř. „Tam určitě nic nenajdeme."

„Přesto bychom tam měli nakouknout," řekl Perry Rhodan.

Oba Swoonové a Tautmo Aagenfelt mezitím začali zkoušet ovládací panel. Všechno bylo vypnuté, nic nebylo nastaveno ani na pohotovostní režim.

„Opravdu nic nenaznačuje, jakou to má funkci?" zajímala se Gorif.

„Ještě nikdy to nebylo v provozu a můj předchůdce mi o tom nic nesdělil, ani když mě seznamoval s archivem," poznamenal duchovní pastýř. „Jak jsem už řekl, zatím jsem neměl čas se tím důkladněji zabývat— s tímhle problémem se potýkali všichni mí předchůdci. Stěží je to ale něco významného"

„Přesto bychom to měli zkusit a rozchodit to, když dovolíš," namítl hyperfyzik.

Sedmihlásek na okamžik zaváhal, ale pak souhlasil: „Snad to nebude nic nebezpečného. Pust' se do toho."

„Musíme si nejdřív dovězt z KAUR-. RANOU pár přístrojů. Půjde to?"

„Dám vám doprovod, aby to šlo rychleji. Vezměte si s sebou, co potřebujete," řekl duchovní pastýř a svařily se mu šupiny kolem dýchacího otvoru. „Docela mě to začíná zajímat."

Perry Rhodan a Reginald Bull zůstali v archivu a snažili se prověřit křížový odkaz na Baoliny v hlavním rejstříku. Našli v něm ale jen další křížový odkaz, který je dovedl zpátky na adresář. Pod uvedeným číslem objevili jediné heslo: Archiv

„Vypadá to, že bloudíme v kruhu," podivil se Bull.

„Pod Archivem jsme se zatím na nic nedívali," namítl Sedmihlásek. „Je ovšem zajímavé, jak nás cosi vodí od jednoho odkazu k druhému."

„Je to jako skládanka," prohodil Rhodan ironicky. „Jen doufám, že se jednotlivé kostky jednou složí dohromady."

Sedmihlásek aktivoval krystal obsahující informace o archivu. „V tomhle jsem se

ještě nehrabal, protože je v podstatě bezvýznamné, kdy a jak vznikl archiv- Možná kdybych měl někdy klidnou chvilku, čistě z historického zájmu bych se na tenhle krystal podíval."

Zadal heslo a pozorně četl- Perry Rhodan a Reginald Bull trpělivě čekali; duchovní pastýř přednesl nahlas jen několik málo vět, Jez považoval za důležité. Vtom se zarazil a pokračoval překvapeně: „Tady je zničehonic zmínka o někom, o kom jsem ještě nikdy neslyšel. Jde o nějaké Tanity."

„To je národ?" zeptal se ho Rhodan.

„Mohla by to být skupina osob. Stojí tady, že... Je to možné? Výrazivo je trochu zastaralé, zdá se, že nikdo tenhle krystal neaktualizoval. Přesto... Ne, nepletu se. Jsou to strážci archivu!"

Reginald Bull se bezděčně ohlédl. „Neviditelní strážci? Skryté zbrojní systémy? Miniaturní roboti?"

„V tomhle prostoru není absolutně nic jiného, než co vidíte," namítl Sedmihlásek.

„Pak se musíš mýlit."

„Je to tu napsáno zcela jasné. Tanité střeží archiv, a to od chvíle, kdy byl vybudován."

„Měli bychom si najít heslo Tanité," navrhl Perry Rhodan.

„Už to hledám- Mělo by to být na stejném krystalu," odpověděl duchovní pastýř. Zanedlouho už předčítal: „Tanité jsou prastarý národ bílých trpaslíků, jimž byl přidělen čestný úkol střežit archiv a kdykoli do něj umožnit přístup duchovnímu pastýři."

„Prastarý," opakoval dutě Reginald Bull. Vypadal, jako by se mu notně ulevilo, že není obklopen netělesnými strážemi. „Takže už asi dávno vymřeli. Proto si na ně už nikdo nepamatuje. Proč ale měli za úkol hlídat jednu jedinou komůrku? Kam by se vešli ~ celej jeden národ? Že by to byli stejný mrňousové jako naši Siganci?"

„Nevím, kdo jsou Siganci, ale to není

důležité. Nezdá se mí ovšem logické nechat střežit jednu jedinou místnost celým národem," prohlásil duchovní pastýř. „Kromě toho jsou tu pouze jediné dveře a Inverzní strážníci nikdy nehrozilo nebezpečí, že by ji někdo dobyl."

Perry Rhodan sraštil čelo a řekl: „To samozřejmě připouští pouze jeden závěr," řekl. „Někde musí být ještě jiný archiv!"

^ -< ^

Mezitím se vrátili ostatní s měřicími přístroji a se zájmem si vyslechli, co nového zjistili jejich společníci.

Sedmihlásek jevil mírný neklid, což bylo u jinak nadřazeně vystupujícího duchovního pastýře překvapivé. Sám ale dokázal jen stěží uvěřit tomu, že by měl existovat přinejmenším ještě jeden další archiv. Nevěděl to žádný jeho předchůdce v úřadu-Opravdu byli všichni tak nedbalí, že na to nepřišli?

Nebyla to jeho vina, neboť nemohl v žádném případě projít všechny krystaly a osvojit si celé vědění v nich uložené. Ani ve snu by ho nenapadlo, že se někde v Šaogenské říši nebes nachází ještě druhý, možná mnohem větší archiv, natož aby po něm pátral.

Reginald Bull naproti tomu jásal; konec—ně postoupili o krok vpřed a zjistili, že existuje ještě něco kromě tohoto odporného kamrlíku. „Jsem si jistý, že s tím má něco společného tenhle ovládací panel," prohlásil.

Sedmihlásek mu dal za pravdu. Nicméně obsluha už dávno zmizela v propadlišti času. Naštěstí nikoho nenapadlo demontovat „ne-užitečné" zařízení, aby nepřekáželo.

Tautmo Aagenfelt, Ská Kijathe a oba Swoonové se pustili do práce, ale kýžený úspěch se nedostavil. Nepodařilo se jim aktivovat panel, ať se namáhali sebevíc.

„Něco chybí, nějaký impulz. Ale my na to přijdeme," sliboval hyperfyzik.

Perry Rhodan nechtěl čekat příliš dlouho. Bez tak promarnili spoustu času a neměl v úmyslu tu zapustit kořeny. Přistoupil ke sloupu a přikázal pikosynu ve svém obleku, aby se propojil s panelem.

Pikosyn galorského obleku pracoval podobně jako počítač SERUNU, podobně se i obsluhoval. Tím ale veškerá podobnost končila. Spousta dalších funkcí byla Nesmrtelnému naprosto záhadná. Zpočátku se zdráhal vzít si oblek vůbec na sebe. Měl strach, že ho jednoho dne v sobě uvězní. Mezitím si ale na něj zvykl a naučil se využívat jeho neocenitelné služby.

Také nyní se ukázalo, co dokáže galorská technika. Pikosyn se okamžitě spojil s panelem a aktivoval ho. A jen o několik vteřin později se vedle sloupu materializovalo oválné zářivé energetické pole, vysoké dva metry deset a široké asi metr. Obrazovka se rozzářila živými barvami a objevily se na ní různé stavové režimy, návody k použití a hlášení: *Přijímač připraven, transfer možný*, které Sedmihlásek přečetl nahlas.

Užasli nejen návštěvníci z jiné galaxie, ale také duchovní pastýř. Toho se zmocnil horečný chvat. Vrhel se zpátky ke čtecímu přístroji a začal v hlavním rejstříku a v glosáři hledat heslo transmitter;

„Bud' se příslušné záznamy ztratily, nebo nebyly nikdy pořízeny," řekl nakonec. „Možná z bezpečnostních důvodů; zjevně o tom neměl nikdo vědět, tedy kromě duchovních pastýřů. A jeden z nich - ať už z jakýchkoli příčin - tuto informaci opomněl předat ústně svému nástupci."

„Proto tedy je jenom tahle jediná místnost!" vykřikl Tautmo nadšeně. „Vlastní archiv se nachází na nějaké planetě, která je tak bezvýznamná, že ji dosud nikdo neobjevil ani náhodou."

„Třeba Tanité ještě žijí a zachovávají dosud pokladnici vědomostí duchovních pastýřů," uvažoval nahlas Treul.

„To brzy zjistíme," poznamenal Perry Rhodan. Oči mu ožily a jen zářily; konečně se něco pohnulo. Možná najdou odkazy na Baolin-Nday a budou moct hledat záhadný národ dál.

„Ty se tam chceš vydat?" zeptal se Nesmrtelného užasle Sedmihlásek. „Nemohu ti říct, kam tahle cesta vede, neboť přes obrazovku se nedá určit poloha přijímací stanice..."

„Tak ji vypátrejme! Obrazovka nám alespoň ukáže, že přijímací stanice je provozuschopná a všechno funguje jaksepatří. Jistě, určité riziko tuje, ale jinak se dál nedostaneme. Musíme to prostě zkusit, jinou volbu nemáme."

„Nerad bych, abys zbytečně riskoval, Perry Rhodane."

„Když půjdeš ty, budu tě následovat, Sedmihlásku."

Oba nerovní tvorové se na sebe podívali a věděli, že jsou příliš zvědaví na to, než aby dali přednost někomu jinému. Jenže chtěli jít také Rhodanovi společníci. Zdráhal se pouze Tautmo Aagenfelt. Hyperfyzik si nepotrpěl na dobrodružství, na to měl příliš bázlivou povahu - což znamenalo, že nikdy neriskoval, když to nemuselo být. Zbabělec ale nebyl, to ostatně dokázal tím, jak se tehdy srdnatě vrhl na Poultona Krevná a bránil Mondru Diamondovou.

„Radši budu sledovat řídicí terminál a v případě nouze zasáhnu," nabídl se. „Té vždycky lepší nechat někoho u východu..."

„Dobrá," souhlasil Sedmihlásek. „Rád bych tě ale poprosil, abys nechal dveře zamčené a nikomu nefíkal, co se tu děje. Dokud se v tom pořádně neorientuji, nikdo se nesmí dozvědět, na co jsme přišli."

Na duchovním pastýři bylo jasně vidět, jak je vzrušený; už jako mladá žena toužila Sedmihlásku po dobrodružstvích a všech těch divech nacházejících se v Šaogenské říši nebes. Nyní šlo o to znovu oživit vzpomínku na poklady možná nedocenitelné

hodnoty. Třeba najde ve vlastním archivu řešení, jak vrátit zpátky Hvězdný svit. V každém případě si mohl upevnit postavení duchovního pastýře a zvýšit také moc Mnichů. Koneckonců traalské jednotky stále ještě představovaly silného protivníka a bylo třeba je zničit jednou provždy.

„Takže Je to Jasně," prohlásil Rhodan. „Až na Tautma jdeme všichni. Kdyby se ti ohlásil Poulton, vymysli si nějakou výmluvu. Ani on nemusí zatím o ničem vědět," otočil se ještě k Tautmovii.

6.

Centrální archiv

Ihned poznali, že nejsou na Wolkenortu. Poněkud řídcí vzduch byl studený, teplota se pohybovala jen těsně nad bodem mrazu neboť žluté slunce skoro vůbec nehřálo. Od obzoru k obzoru se táhla posmutnělá štěpní krajina protkaná vápencovými skálami. Byla jen velmi mírně zvlněná a tu a tam na ní rostly trnité keře. Bylo časně ráno a v několika dolících se slévala noční rosa do loužiček, které se zřejmě odpaří během dne, když se poněkud oteplí. Na zemi byly vzácně vidět ostrůvky nízkých rostlin. Všude bylo ticho a jako by zde nebyla žádná živá bytost.

Přitažlivost byla o něco málo nižší než l g.

„Tenhle svět jsem v životě neviděl," poznamenal Sedmihlásek. „Nemám absolutně žádnou představu, kde bychom mohli být."

„V tyhle nehostinný díře bych se nenechal ani pohrbit," zamumlal Bull a zimomřivě se schoulil. Předtím otevřel SERUN a v duchu se podívoval bezstarostnosti duchovního pastýře, který prošel transmittersem bez ochranného obleku.

„Pokud tam bude archiv, bude tam i dýchatelný vzduch," prohlásil Sedmihlásek, když odmítl Perryho Rhodana, který se mu

snažil vnutit alespoň hyperfyzikův SERUN. „Žádný duchovní pastýř by se neobtěžoval, aby se hrabal v paměťových krystalech na světě, kde se nedá žít."

„Možná se ledacos změnilo, třeba i stanoviště přijímače," snažil se Perry Rhodan jemně poukázat na možná nebezpečí, ale Sedmihlásek byl neoblomný.

Mnichové nenosili kromě souk žádné oblečení, jen si na těla stříkali vrstvu svého mléčně bílého plastu. Osobní věci nosili v kapsách dvou přes sebe překřížených šerp, jejichž barva značila postavení toho, kdo ji nosil.

Všechno šlo zatím hladce; Bull si ale dovedl živě představit, jak by je asi přivítali Mnichové, kdyby se vrátili bez duchovního pastýře nebo s jeho mrtvolou.

Vedle transmitteru se tyčil přesně stejný čtverhranný žlutý sloup jako na Wolkenortu. Ani zde se Sedmihláskovi nepodařilo zjistit na obrazovce souřadnice cílové stanice. Svítil na ní jen údaj, že protější stanoviště na domovském světě Mnichů stále funguje a je připraveno na příjem.

Nedaleko transmitterové stanice se zvedaly tři pyramidovité stavby, všechny třicet metrů vysoké a s hranou základny dlouhou šedesát metrů.

„Archiv," zašeptal Sedmihlásek zbožně.

Kolik paměťových krystalů je asi uloženo v pyramidách? Jistě jsou také pečlivě střeženy a obestřeny stejnými záhadami jako transmitter a souřadnice tohoto světa.'

„Doufám, že tam najdem něco, co bude alespoň trochu cenný," zavěštil si Reginald Bull ne zrovna taktně.

„To snad zjistíme," prohlásil duchovní pastýř nadějeplně.

Mondra se mezitím pozorně rozhlížela, ale neobjevila nic, co by je mohlo ohrozit. Přirozeně věděla, že Perryho Rhodana chrání galornský oblek lépe než je všechny SERUNY dohromady, přesto chtěla dostát svému úkolu.

„Na tomhle studeném balvanu nemůže být žádný život,¹¹ poznamenala.

„To není tak docela pravda," namítla Gorif a ukázala pravou horní paží k pyramidám.

Swoonka měla ostřížší zrak, a proto zaregistrovala pohyb a hned na to upozornila ostatní.

„Možná jsou to Tanité. Jdeme," řekl Perry Rhodan a vykročil. '

^ A ^ ,

Poblíž bílých zářivých staveb se pohyboval hlouček trpasličích humanoidů, vysokých kolem osmdesáti centimetrů s dlouhými pavoučími prsty, velkou holou lebkou, malou bradou a nadměrným kulatým načervenalé fialovým očima. A také s neskutečně dlouhým tenkým nosem. Na stranách těsně nad místem, kde jim začínal krk, se nacházely ušní škvírky porostlé jemným chmýřím. Holá kůže měla popelavě modrou barvu a byla nedostatečně zakryta tenkými šedivými cáry.

„Jsou to trpaslíci, ale nejsou bílí," řekla Mondra Diamondová. „Že by genetická degenerace?" Bývalá agentka pohlédla vyzyvavě na Ská Kijathe, aby ji vyprovokovala k nějaké poznámce, ale Terranka narozená ve spolkovém státě Tibet se většinou zdržela jakýchkoli komentářů. Stejně, málo se vyjadřovala řečí těla, a tak se nedalo poznat, co si asketická žena myslí. Nebylo ani zjevné, zdají v té chvíli vůbec zajímá okolí.

Sedmihlásek se odpoutal od ostatních a zamířil rychle k zakrslíkům. Průvodci ho slyšeli, jak se pokouší s nimi komunikovat - bohužel marně.

Skřeti na něj zírali těma svýma obrovským očima, měli v nich však naprosto tupý výraz. Nejevili nejmenší známku úžasu ani zvědavosti- Z droboulinkých úzkých úst se jim draly tenké nesrozumitelné skřeky.

„Tohle nemohou být Tanité," zvolala

Mondra Diamondová, když chvíli sledovala zoufalé pokusy o komunikaci. „Strážci archivu musejí být inteligentní, tihle ale vypadají jako totální idioti!"

„Nebo to jenom tak předstírá," uvažoval nahlas Reginald Bull.

„Ne^tomu nevěřím," hlesl rezignovaně Sedmihlásek. „Možná tak docela nesouhlasí barva jejich kůže, ale pobývají u staveb, mají rovněž trpasličí vzrůst a žádné jiné Živé bytosti nablízku nevidím. Něco se s nimi muselo stát. Sice nezdegenerovali až na úroveň zvířat, moc jim k tomu ovšem nechybí."

„Půjdeme k pyramidám a pokusíme se otevřít archivy," navrhl Rhodan - najedno straně ze zvědavosti, na druhé straně proto, aby nějak rozptýlil duchovního pastýře.

Sedmihlásek váhavě přikývl. Trpaslíci o něj mezitím zjevně ztratili zájem a bezcílně se potulovali po okolí. Někteří se občas zastavili, zakryli si oči pavoučími prsty a jako by přemýšleli. Potom se bezradně rozhlédli a znovu vykročili. Jiní si jemně mnuli zvláštní tenké nosy, dlouhé leckdy až deset centimetrů, mhouřili oči a křivili drobné obličejíky, jako kdyby trpěli silnými bolestmi. Další se pak tiskli k sobě a vzájemně si třeli paže a ramena. Pohybovali se neustále v jakémsi kruhu, jako by něco hledali a nevěděli, co to bylo nebo kde to nechali.

Mondra Diamondová se soucitně zašklíbila. Smutné postavičky ji dojímalý, ale nedalo se jim pomoci, protože se s nimi nedokázali domluvit.

„Třeba o nich najdeme v archivu podrobné informace a budeme jim schopni pomoci," prohlásil Perry Rhodan, když si všiml, jak duchovní pastýř váhá.

Vchody do pyramid se daly jasné rozeznat. Byly to úzké dveře vysoké metr osmdesát a všechny byly nasměrované k severu; byly mnohem nižší než dveře v Inverzní strážnici. Neměly žádné kliky, jen

zploštělou kouli velkou jako dlaň. Nepovolila, když na ni Sedmihlásek zatlačil. Obyčejným mechanickým způsobem se tedy nebylo možné dostat dovnitř. Nikdo. s tím ale ani vážně nepočítal.

Perry Rhodan aktivoval měřicí přístroje, svého obleku, aby zaměřil případné skryté spínače, žádné ale neobjevil. Ve zdi kolem dveří sice byly zabudovány elektronické spoje, nenaměřil v nich však žádné napětí.

Ská Kijathe ho chvíli jen pozorovala, a pak přešla ke dveřím a v jakémsi transu po nich přejela nikou. Zdálo se, že přemýšlí, jak oživit vchodový mechanismus. Pyramidy ale vypadaly jako nedobytné pevnosti-

„Mohli bychom dveře prostě dezintegrovat!“ navrhla Mondra Diamondová.

„Tak jako Alexandr Veliký roztál mečem gordické uzly?“ zabrumlal Reginald Bull. „A co to přineslo? Ještě víc válek a násilí.“

„Co tím chceš říct?“ vyhrkla užasle bývalá agentka.

„Ze uvnitř jsou určitě bezpečnostní zařízení, která vyvolají poplach, jakmile se pokusíme proniknout dovnitř násilím,“ odpověděl Perry Rhodan místo svého přítele. „Nevíme, co se stane potom. Třeba se dokonce deaktivuje transmitter a my tu uvízneme.“

„Já jsem také proti násilnému vniknutí,“ prohlásil klidně Sedmihlásek.

Perry Rhodan se spolu s Treulem a Gorif pokusil otevřít dveře všemožnými elektronickými a pětidimenzionálními impulzy, ale neuspěl. Duchovní pastýř neměl žádné informace o „klíči“ a bývalí strážci zdegenerovali a stali se z nich blekotající pomatenci.

„Pomaloučku mi dochází trpělivost,“ zamumlal Perry Rhodan a sraštil čelo. Vzhledl, když se Mondra Diamondová vrátila z jednoho ze svých výletů po okolí.

„Tam vzadu za nejbližším dolíkem o kus dál na sever jsou chatrče,“ oznámila. „Pat-

ně je to vesnice těch ubohých stvoření. Viděla jsem tam pár z nich se potulovat.“

„Možná v domcích najdeme něco, z čeho budeme moci usoudit, co se tu stalo,“ napadlo Sedmihlásku. „O to bychom se měli postarat nejdřív a teprve potom se věnovat archivu. Možná se dá skutečně otevřít pouze s pomocí Tanitů.“

Zamířili k blízké osadě, a když se Reginald Bull v jedné chvíli otočil, zaraženě vykřikl: „Oni jdou za náma!“

Také ostatní se otočili a pozorovali trpaslíky, kteří je následovali v uctivém odstupu. Tanité se nepokoušeli komunikovat, ale bylo na nich vidět, že je něco probudilo k Životu. Žádný z nich se už nezastavil a ne-mnul si nos, všichni kráčet vytrvale za neočekávanými vetřelci.

^ A ^

Rhodanův pikosyn napočítal celkem Čtyři sta chatrčí; pobývalo tady ale nanejvýš sto osmdesát Tanitů. Ostatní buď odtáhli pryč, nebo - což bylo pravděpodobnější - zemřeli. Kulaté plastové chaloupky byly uzpůsobeny rozměrům trpaslíků. Všechny dveře-byly zajištěny elektronickým číselným zámekem a domečky byly stejně nepřístupné jako archívy - alespoň prozatím-

„Co to má znamenat?“ zamumlal Bull. „Na tomhle pustém balvanu nikdo jinej není - a oni se zamykají?“

Pěny Rhodan náhle zvedl hlavu a pátravě se rozhlédl.

„Co je?“ zeptal se ho přítel.

Nesmrtelný mu hned neodpověděl a zdálo se, že naslouchá. Potom pokrčil rameny a řekl. „Nic. Jen jsem měl dojem, že jsem něco zaslechl, ale... nic to nebylo.“

Sedmihlásek sebou trhl, když kolem něj prošel jeden z těch ubožáků, podle zchátralého zevnějšku patrně nejstarší trpaslík, a zamířil k jedné z chatrčí uprostřed osady. Zastavil se u ní a ohlédl se. Vypadalo to,

jako že náčelník čeká, že k němu duchovní pastýř dojde.

„Třeba je to jeho domek," řekl Perry Rhodan. Následoval Sedmihláška. Když dorazili k trpaslíkovi, zastavili se a čekali, co udělá.

Neodemkl, ale upřeně hleděl na duchovního pastýře svýma matnýma zoufalýma očima. Z nosu dlouhého téměř patnáct centimetrů mu neustále kapalo a čas od času projel vyzáblým tělíčkem děsivý záškub. Popelavě modrá pokožka se mu napínala přes kosti a nikde nebyly vidět žádné svaly, natož tuk.

Starec otevřel nepatrná ústa a zvláště zaskřehotal. Tentokrát na něm bylo jasně vidět, že chce něco říct, ale není schopen vypravit ze sebe jediné souvislé slovo.

Kolem nich se shlukovalo čím dál víc zakřehotál. Postávali opodál v uctivém odstupu a trpělivě vyčkávali.

Pěny Rhodan přistoupil k domku a prohlédl si zámek. Měl jednoduchou konstrukci, a netrvalo dlouho a pikosyn zjistil správnou kombinaci čísel. Vzápětí se dveře otevřely -- směrem dovnitř.

• „Máme jít dál?" zeptal se Treul Rhodana. „Máme správnou velikost. Vy byste ještě něco nedopatřením poničili, kdybyste se tam vecpali."

„Ano," přisvědčil Nesmrtelný, když si vyměnil letmý pohled se Sedmihláškem. „Dám vám s sebou Mooa, nechtě ho jít prvního."

Reliéf Buddhy na pravé straně Rhodanovy hrudi ožil a proměnil se ve stříbrnou postavu vysokou deset a širokou šest centimetrů. Moo byl napůl robot, napůl organická bytost. Slezl Nesmrtelnému z hrudi a vznášel se do chaloupky. Treul a Gorifho rychle následovali. Byli příliš zvědaví a nepočkali ani na pokyn.

„Je tu příjemně teplo a útulno," hlásila Gorif rádiem. „Vnitřní vybavení mělo původně slušný technický standard, ale větší

nou nebylo vůbec udržováno. Trošku se tu porozhlédneme."

Když se předtím otevřely dveře, vzplálo v načervenalé fialových očích starého skřeta něco jako jiskřička života. Počkal, až cizinci vejdou do domku, a vypadal, jako kdyby se chtěl vydat za nimi. Po prvním kroku se ale náhle zhroutil, jako by ho předchozí erupce energie stála poslední zbytky sil.

„Moo, okamžitě se vrať ven a doprav tuho chudáka dovnitř!" přikázal Perry Rhodan rychle polorobotovi. „Možná se vzpamatuje, až bude v teple."

Ukázalo se, že Nesmrtelný měl pravdu. Moo obalil trpaslíka antigravitačním polem a přemístil ho do domku.

„Tak co je?" křikl Terranec po několika minutách do mikrofону.

„Je to skoro k neuvěření, ale pomalu bělá. Přestává se třást a opět se hýbe. Teď víme na sto procent, že jsou to Tanité!"

„Jsou modré, protože mrznou," hlesl Reginald Bull. „Prostě modraj mrazem! Bože můj, jak dlouho už jsou ti ubožáci venku?"

Perry Rhodan přikázal polorobotovi, aby co nejrychleji odemkl ostatní chatrče a dopravil do nich trpaslíky. V té chvíli jistě nehrálo žádnou roli, komu patří která chaloupka. Pro každého bylo dost místa.

Swoonové se zanedlouho vrátili ven.

„Spí," ohlásil Treul. „Nebyl schopen nám nic říct, ale vděčně se usmíval, pokud jsme si to tedy vyložili správně. A našli jsme něco, co nám snad pomůže dál." Zvedl ruku a ukázal Rhodanovi něco, co vypadalo jako deník s ručně psanými záznamy.

Sedmihlášek skoro neurvale vytrhl Swoonovi notýsek z rukou a rychle si v něm začal listovat. „Konečně stopa," zamumlal rozrušeně. „Opravdu je to deník! Je napsán ve starobylém hvězdném idiomu, ale dokážu ho přeložit."

„Dobrá," odpověděl Perry Rhodan. „Víc stejně nemůžeme v téhle chvíli dělat. Alesbon nemusejí ti chudáci mrznout. Trochu

se zotaví a my mezitím můžeme vypátrat, co jim ještě chybí. Měli bychom se vrátit na Wolkenort a vyhodnotit zápisky, než podnikneme další krok."

„Rádi bychom tu zůstali," ozvala se prosebně Gorif. „Ve stařešinově chatrči jsme našli nějaké trvanlivé potraviny a přípravný automat. Můžeme ho nakrmit, až se probudí. A pak se postaráme o ostatní. Možná se jim povede lépe, až se vrátíte."

Nesmrtelný chvilku váhal, a pak přikývl a řekl: „Vrátíme se, co nejdříve to půjde." Zcela Swoony chápal; nedokázali jen tak nečinně přihlížet bídě a utrpení.

A zdálo se, že Sedmihlásek je jim za to vděčný; jeho trápil smutný osud Tanitů ze všech nejvíce. Určitě se dokázal vcítit do toho, jak trpaslíci příšerně mrznou. Musei • být také hodně prokřehlý, i když to nedával nijak najevo.

Treul a Gorif zůstali tedy u Tanitů, aby je dostali z nejhoršího, a ostatní se přemístili transmitterem zpátky na Wolkenort.

7.

Wolkenort

Duchovní pastýř vyzval hosty, aby si trochu odpočinuli, a sám se pustil do četby zápisků starého Tanita.

Perry Rhodan a Reginald Bull byli přirozeně nadmíru zvědaví, co v nich je. Přesto se museli podvolit Sedmihláskovi a smířit se s tím, že prostuduje deník sám. •

Duchovní pastýř svěčil členy posádky KAURRANGU do péče několika Mnichů. Ti je dovedli do místností, v níž Sedmihlásek čas od času přijímal soukromé návštěvy. K jídlu jim nemohli nic nabídnout, protože běžná mnišská kašovitá břečka by Galaktikům zřejmě nechutnala, a k pití byla jen voda. Jak se slušelo na skromný způsob života tohoto národa. . -

Dokonce i dozz sloužil Mnichům pouze

k tomu, aby zvyšoval jejich výkonnost, ne k žádným radovánkám.

Pěny Rhodan se rádiem zeptal Poultona - Kreyna, zda se mezitím nestalo něco významného. Ertrusan působil hodně podrážděným dojmem, protože se patrně k smrti nudil a navíc měl příšerný hlad. Nakonec se ale uklidnil a řekl, že nemá nic, co by stálo za hlášení.

Když mu Rhodan oznámil, že se ještě nějaký čas zdrží na Wolkenortu, vyvolalo to v pilotovi výbuch euforie. „To znamená, že tu budeme trčet ještě déle?" zahřímal rozjásaně.

„Ano, bohužel. Myslím ale, že odtud neodletíme s prázdnými rukama."

Když Rhodan zrušil spojení, Reginald Bull se otočil na Mondru Diamondovou a řekl jí: „Vypadáš, jako kdyby ses předtím byla ráda na něco zeptala."

„Ano," přiznala se nervózně. „Docela mě zajímalo, jak se daří Normanovi- Neodvá-. žila jsem se ale Poultona na to zeptat, abych ho snad nepřivedla na hloupé myšlenky..."

Ryšavec se zakřenil a namítl: „Maličkej je u Foremona Jako v nedobytný tvrzi."

„Když to říkáš," povzddechla si bývalá agentka nepříteli přesvědčeně.

Sedmihlásek se vrátil za několik hodin s notýskem v ruce. Byl na dálku cítit zastydlým kouřem. Zjevně při Četbě vybafal nemálo dýmek dozzu.

„Přečetl jsem ho celý a musím se přiznat, že se hluboce stydím," prohlásil. „Sice jsem to přímo nezavinil, přesto je hrozné, jak bylo těm maličkým stvořením ublíženo." Sedl si ke Galaktikům a stručně jim vylíčil, co se dočetl.

„Autor zápisků se jmenuje Keudin a je to tanitský náčelník. Opravdu jich zbylo žalostně málo. Jsou národem odsouzeným k zániku a dobře to vědí. Ostatně Keudin přejmenoval Tanity na Zapomenuté a nelze-mu to ani v nejmenším zazlívát. Jejich svět se jmenuje Kolkenhain."

„Uvádí někde jeho souřadnice?“ zeptal se Rhodan nadějeplně duchovního pastýře.

„Bohužel ne. Tanité nikdy nelétali do kosmu; jsou velmi inteligentní, soustředí se ale výlučně na intelektuál no-vedou nekonečné filozofické rozpravy a tak. Kolkenhain není v žádném případě jejich původní . svět. ale jak se zdá, projeví ochotu ujmout . se střežení archivu, protože nemají žádné zvláštní ambice. Jsou spokojeni se svým bytím a jako by byli stvořeni ke strážní službě.“

Zdálo se, že Sedmihláška nesmíme dojal osud Tanitů- Na okamžik se odmlčel a pak pokračoval: „Už tehdy patřili ke starým národům a patrně jich nikdy nebylo mnoho. Dožívají se několika set let. Na Kolkenhainu.se už hrozně dávno neobjevil žádný duchovní pastýř, ale zprvu je to neznepokojovalo.“

„Až do doby, kdy pohasl Hvězdné) svit, co?“ zabrumlal Bulí.

„Ano,“ přitakal Sedmihlášek. „Pak došlo ke katastrofě. Protože jsou tělesně handicapováni, jsou odkázáni na pravidelný přísun jednoho druhu zeleniny, jemuž - Jaká ironie! - říkají mozeček. Bez mozečku nejsou téměř schopni logicky myslet a navíc jim chřadne paměť.“

„To snad není pravda!“ vyjezl Aagenfelt. „Potřebují tedy... jakousi inteligenční zeleninu?“

Duchovní pastýř potvrdil hyperfyzikova slova pozvednutím tříprsté ruky. „Zjevně obsahuje enzym, který povzbuzuje chemické procesy v mozku- Oni sami si nedokážou vytvořit tento enzym. Mozeček roste na jejich původním světě jako plevel, na Kolkenhainu se ho ale nepodařilo vypěstovat. Protože Tanité opustili rodný svět, musel jim tehdejší duchovní pastýř slíbit, že budou pravidelné zásobování dostatečným množstvím mozečku a dalších potravin. Zřízení a provoz plně klimatizovaných fa

rem na novém světě zřejmě připadalo oběma stranám příliš nákladné.“

„A dodávky ustaly, když zhasl Hvězdný svit,“ poznamenal Perry Rhodan.

„Tanité odjakživa zacházeli se zásobami¹ úsporně, takže nepovažovali za katastrofu, když nedorazily dvě tři dodávky. Šetřili ještě víc a táhli to takhle několik desetiletí. Pak jim ale došly nebo se zkazily i poslední zbytky mozečku a oni začali postupně degenerovat. Navíc měli čím dál větší nouzi i o další potraviny. Tanité sice nespotřebují mnoho, ale nedokážou žít ze vzduchu.“

Sedmihlášek zavibroval mluvící membránou a znělo to jako povzdech. Vzápětí dodal: „Je mi zatěžko o tom mluvit. Kontejnery se zásobami byly vždy shazovány ze vzduchu, Tanité neměli přímý kontakt s druhou stranou. Keudin zná alespoň jméno planety, odkud přicházely dodávky: Toggyp. Ale to je také všechno.“

Perry Rhodan se smutně pousmál.

„Hloupnou čím dál víc, protože nemají mozeček,“ řekl.

„Hloupnou a podléhají čím dál větší depresi. K tomu se přidružilo hladovění, protože jim postupně docházejí také ostatní zásoby. Jedli jen tolik, aby nepošli hladý. V podstatě jen oddalovali smrt.“

„Proč?“ vyhrkla nechápavě Mondra Diamondová. „Museli přece nevýslovně, trpět!“

„Protože se nevzdávali naděje, že si na ně někdo přece jen vzpomene,“ odpověděl Sedmihlášek. „Proto si také Keudin vedl tenhle deník. Aby se zachránci - pokud jednoho dne dorazí - dozvěděli, co je třeba udělat.“

„Takže prostě dřepěli na zadku... a čekali?“

„Nesmíš zapomínat, že mysleli čím dál obtížněji. Moudro,“ řekl bývalé agentce Perry Rhodan. „Nebyli schopni promyslet co dál.“

„Snažili se opatřovat si potravu,“ pokračoval.

čoval duchovní pastýř. „Jenže na té planetě její zatraceně málo. Pár živočišných druhů a rostlin, které jsou pro Tanity nepoživatelné. Keudin nakonec prosadil, že prohledali archivy a pokoušeli se objevit nějakou možnost jak přivolat pomoc.“ „Všichni tedy opustili chatrče a nemohli pak už dovnitř!“ vykřikl Reginald Bull v náhlém osvětlení.

„Kdysi nainstalovali do dveří zámky, protože se báli - vskutku existující- loupeživé bytosti jménem Shl'taterone,“ téměř zašeptal Sedmihlášek. „Než se vydali k archivům, zahynulo několik Tanitů, protože se zapomněli zamknout. Keudin se pak osobně postaral o to, aby si skutečně všichni zajistili dveře.“

„A když se pak vrátili, byli tak vysílení a vygumovaní, že si nedokázali vzpomenout na číselné kombinace,“ doplnil ho Perry Rhodan.

„Chudáci,“ povzdech! si Reginald Bull a podrbal se na břiše šíjí. „Po celou dobu se potulovali po okolí, mrzli a hladověli. Tušili, že mají něco udělat, jen už nevěděli, co...“

Duchovní pastýř schoval notýsek do kapsy v šerpě a prohlásil: „Přišli jsme právě včas. Stačilo málo a zemřeli by všichni hladem.“

„Proč ale nezemřeli žízni?“ namítla Mondra Diamondová pragmaticky.

„Zdá se, že stačilo, když jim rosa zvlhčovala těla. Tanité vůbec nepijí. Ať je to jakkoli,“ zamumlal Sedmihlášek a vstal, „musím vypátrat, kde se nachází Toggyp a obstarat pro ty ubožáky dostatek mozečku.“

Bývalá agentka na něj užasle pohlédla a vyhrkla: „Copak víš. odkud ho musíš dopravovat?“

„Myslím, že v tom můžeme pomoci my,“ přihlásil se o slovo Perry Rhodan. „Vezmeme s sebou silný hypervysílač schopný vydávat zaměřovači signály vysoké intenzity. Jakmile ho KAURRANG zaměří, bude se řídit signály.“

Jeho ryšavý přítel pozvedl ruku a namítl: „To není zrovna moudrý, Pěny.“ Když na něj nositel buněčného aktivátoru zkoumavě pohlédl, ušklíbl se a pokračoval: „Zdá se, že i tobě chybí trochu inteligenční zeleniny. .. Hypersignál může zaměřit taky řada vsmožnejch zloduchů. Co když se na něj napíchnou traalští neřádi? Koneckonců nikdo neví, kde se ve vesmíru fláká svět, o kterým Sedmihlášek mluvil.“

„Máš pravdu,“ řekl Rhodan a rovněž se zašklebil. „Uděláme to jinak. Poletíme S KAURRANGEM na Toggyp. Je logické, že soustava; odkud pochází mozeček, musí ležet v jakž takž snesitelné blízkosti soustavy, kam se má dodat. Budeme vysílat zaměřovači signály, ale ne nejvyšší intenzity, a zajistíme, aby nepronikly moc daleko od Toggypu. Možná se tam také dozvíme něco víc o Kolkenhainu.“

„Nechám ihned vyhledat informace o Toggypu,“ prohlásil Sedmihlášek. „Souřadnice vám předám přímo na KAURRANG, abychom nemámili zbytečně čas. Svůj srpkový kříž ale nechám tady, a to z důvodů, o nichž bych se zde nerad šířil.“

„Srdečné tě zveme na palubu naší lodi,“ nabídl mu Rhodan obřadně.

„Díky. A teď bych se rád co nejdřív vrátil na Kolkenhain.“

8.

Kolkenhain

Treul a Gorif je očekávali u osady. Vypadali svěže a zdálo se, že jsou v dobrém rozmaru.

„Starochovi se vede mnohem lip,“ hlásila Gorif. „Už nemrzne, a když začal jíst, dokonce se mu trochu zmenšil nos - stejně jako ostatním.“

„Ano, dlouhé nosy jsou patrně známkou akutního nedostatku mozečku a nebezpečně z výšené ho'krevního tlaku, jak jsme me-

žitím zjistili," dodal Treul. „Určitě je nepoznáte!"

Nejprve zamířili ke Keudinově chatrči. Gorif prohlásila, že mohou stařešinu vyvést na několik minut ven.

„Mezitím si každý z nich našel vlastní domek," řekl Treul. „Sice pořád ještě neznají číselné kombinace, ale nevypadají už tak duševně zaostale jako předtím."

Rhodan zpozorněl, když uslyšel v dáli jakési hrímavé skučení. Poprvé je zaslechl, když tehdy vešli do opuštěné vsi. Považoval to za sluchový klam. Tentokrát si ale byl jistý, že si nic nenamlouvá. „Měl jsem dojem, že tu kromě Tanitů nikdo jiný není," prohlásil rozvážně. „Znělo to, jako když startuje kluzák..."

„To se ti Jen zdá," uklidňoval ho ryšavý přítel. „Já nic neslyšel."

Perry Rhodan zakroutil hlavou a už nic neřekl.

Vtom vyšel z chaloupky Keudin. Opíral se o křehkou, asi poloviční Gorif. Proměna, jež se s ním udala, byla vskutku úžasná. Kůži měl nyní zářivě bílou a místo dlouhého nosu měl bambulku velikosti nehtu s dvěma dírkami napravo a nalevo.

„Brzy to bude všechno zase dobré," zašeptal Sedmihlásek. Hmátl po dýmce s dozzem a zapálil si ji-

„Už je to tu zase!" vykřikl Rhodan znenadání, šťouchl lehce do Bullyho a dodal: „Poslouchej přece!"

„To není kluzák, to je nějaký zvíře," namítl posměšně Bull.

„Předtím to nebylo tak dobře slyšet," hájil se Nesmrtelný.

Sedmihlásek vytáhl notýsek, chvíli si v něm listoval a oznámil ostatním: „To je bezpochyby Shh'taterone. Čeká na s ve příští oběti."

^L, „Nemůžeme nechat Tanity samotné!" vykřikl Treul. „Nás ta příšera snad nenapadne!" „To v žádném případě," prohlásil ener-

gický Perry Rhodan. „Jakmile dorazí KAURRANG, vydáme se na cestu - všichni. Nenechám vás tu napospas nějaké bestii."

„Můžeme zamknout Tanity v chatrčích," navrhl Reginald Bull. „Alespoň budou mít vevnitř teplicko a klídek."

„Souhlasím," řekl duchovní pastýř.

Zatímco čekali na přilet KAURRANGU, znovu se pokoušeli otevřít archivy. Neuspěli ani tentokrát. Zařízení se nedala za žádnou cenu aktivovat.

„Bez Tanitů to zkrátka a dobře nezvládneme," řekl Treul.

„Doufejme, že budeme moct brzy dovézt z Toggypu zásobu mozečku," prohlásil Tautmo Aagenfelt.

„Také bychom měli doufat, že nějaký mozeček vůbec ještě existuje," nadhodila Mondra Diamondová*. „To, že ustaly dodávky, může mít všelijaké důvody."

Reginald Bull na ni káravě pohlédl a zavřel: „Přesně tenhle druh optimismu teď potřebujem! Jen tak dál, Mondro, udržuj jednotku v bojový náladě."

„Mohla bych se také vydat na lov Shh'taterona," pokračovala v jízlivostech bývalá artistka.

„Jen žádné experimenty!" varoval ji Perry Rhodan.

^ A ^

O několik hodin později dorazil KAURRANG. Pomocí zaměřovačích signálů našel Kolkenhain snadno.

„Byl bych přiletěl mnohem dřív, ale Mnichové jsou hrozně těžkopádní a byrokratičtí," zabrumlal Poulton Kreyn omluvně.

Tanitský svět-se nacházel poblíž jednoho výběžku spirálové galaxie, byl vzdálen dobrých 34.000 světelných let od jejího středu a ještě v dosahu Hvězdného svitu. Bylo to vlastně studené pusté vejce bez jakéhokoli nerostného bohatství, natolik nezajímavé,

že k němu jen málokdy někdo zabloudil. Lokalizace sice dokázala rozlišit civilizaci na běžné technické úrovni- obyvatel však bylo nepřiměřené málo i vzhledem k tomu, že planeta měla průměr pouhých 4500 kilometrů, a každý vesmírný poutník ji raději minul maximální rychlostí.

Z tohoto hlediska to bylo přímo ideální místo pro tajný archiv.

Sedmihlásek poprosil Rhodana, aby se nezdřžoval marnými pokusy otevřít archivy palubními prostředky. Nejprve bylo třeba pomoci Tanitům a teprve potom se dalo s jejich přičiněním proniknout do pyramid.

Mezitím si zjistili souřadnice Toggypu, bezvýznamné obchodní afilace, vzdálené pouhých Jedenáct světelných let od Kolkenhainu směrem ke středu galaxie. Bylo to skoro, co by kamenem dohodil. .

Osm planet kroužilo kolem červeného obra. Osídlená byla pouze jedna z nich, čtvrtá v pořadí. Obyvatelé byli potomky Tessmů a říkali si Toggenové. Byli to přibližně metr osmdesát vysokí insektoidi, měli zelené tělo s Černým žilkováním. Jejich kosmické lodi měly zvláštní tvar, jako by byly sestaveny z různých typů, a v provozu je udržovali Caligurové.

Toggenové byli obchodníci a měli stejně jako mnoho jiných obchodních národů rozvinutý gildovní systém^ Kšeftovali se vším, co slibovalo dostatečný zisk. Nijak významní ale nikdy nebyli.

„Zdá se, že s nimi tehdejší duchovní pastýř uzavřel dodavatelskou smlouvu, protože jsou nejbliž Kolkenhainu,“ odhadoval Sedmihlásek. „Příliš informací o nich bohužel nemáme, ani kopii smlouvy.“

„Ta je možná na Kolkenhainu, určitě ale na Toggypu,“ usoudil Rhodan.

Poulton Kreyň přetáhl výsledky dálkové lokalizace do holokrychle. Byli vzdáleni od soustavy jen několik málo světelných minut a chtěli se nejprve v klidu rozhlédnout a zbytečně na sebe neupozorňovat.

Toggyp nebyl nepodobný Wolkenortu, jen měl o hodně menší rozměry. Nacházelo se na něm sedm hlavních měst a kosmodromů, kolem nichž se rozprostíraly rozlehlé zkulturnované plochy, na nichž bylo vždy rozhozeno několik vsí tvořících jeden dvůr. Za nimi pak začínala původní divočina s hustými lesy a velkými jezery.

„Ty dvory jsou sídla gildovních pánů,“ vysvětloval Sedmihlásek, který se už stačil seznámit s předloženými daty. „Každá gilda má svého starostu, který rozhoduje o blahu a bídě všech ostatních. Až na služebnictvo a rodinu gildovního pána žijí a pracují • všichni Toggenové ve městech, i obchodníci. Sedm gildovních pánů tvoří hospodářskou radu, v níž se projednává obchodování a rozdělování zboží a přebytků.“

„Nech mě hádat,“ přerušil duchovního pastýře Reginald Bull. „Gildovním pánům patří všechno a ostatní mají právo pracovat.“

„Tak nějak to tu chodí,“ přisvědčil Sedmihlásek. „Všechno je uspořádáno přísně hierarchicky a povýšit lze pouze s požehnáním starosty. Jednotlivé gildy mají zájem na tom, aby si příliš ostře nekonkurovaly a udržely si mocenské postavení. Zdá se ovšem, že obyčejní Toggenové netrpí nouzí, všeobecný standard je na slušné úrovni. Obyvatel není mnoho a porodnost je pravděpodobně regulována- Za tyrany ovšem zřejmě nelze gildovní pány označit.“

„Jak bys rád zorganizoval svůj přílet?“ zeptal se duchovního pastýře Perry Rhodan.

„Dobrá otázka, Perry,“ souhlasil Sedmihlásek a svažtil šupiny na bradě. „Nebudu vystupovat jako duchovní pastýř, neboť nevím, jaké tu vládou poměry od doby, kdy pohasl Hvězdný svit. Možná se Toggyp už ocitl ve sféře traalského vlivu. Zaměním tedy své černé šerpy za šerpy šaogenského strážce.“ Vzápětí vytáhl z kapsy dvě složené modré šerpy.

„Měli bychom možná raději někde zaparkovat KAURRANG a snést se dolů v po-

mocném člunu," navrhl Ertusan. „Nevěřím kšeftářím ani za mák, většina z nich jsou jako Skokani - zákešní, prolhaní a mazaní. Mohli by se pokusit nás oblafnout a udělat něco s lodí."

„To zní rozumně," řekl souhlasně Sedmihlásek.

„Ty říkáš těmhle směsným kapslíkům pomocný člun?" popíchla Poultona Kreyna Moudra Diamondová. „No, já nevím..."

„Uděláme to, jak to navrhuje Poulton," přerušil ji příkře Pěny Rhodan. „Čím méně vzbudíme rozruchu, tím lépe. Koneckonců •na ně máme jednu jedinou prostou otázku."

9.

Toggyp

Foremon a Swoonové zůstali na KAUR-RANGU, stejně jako Ská Kijathe a Tautmo Aagenfelt. Ostatní se vtěsnali do jednoho ze dvou kulatých disků o průměru sedm metru .s triapůhnetrovou nástavbou, kterými loď disponovala.

Poulton Kreyn se musel až zázračně smrsknout, ale za nic na světě nechtěl přijít o tento výlet. Už kvůli tomu, že mohl opět jednou opustit loď.

Když Galaktici a Mnich nalétávali na oběžnou dráhu kolem Toggypu, okamžitě s nimi z planety navázali spojení. Sedmihlásek představil sebe i své průvodce pod falešnou identitou a požádal o povolení přistát.

„Kde se nachází vaše mateřská loď?" zeptá! se ho Toggen. /•

„Odletěla pryč v jiné záležitosti a vyzvedne nás v domluvené lhůtě," odpověděl Sedmihlásek.

„V jaké záležitosti jste přiletěli?" zeptal se správní úředník, zjevně spokojený s předchozí odpovědí.

„Jsem zde z pověření jisté wolkenortské organizace a mám uzavřít obchod. Mí spo-

lečníci jsou rovněž obchodníci a mají zájem na dohodě."

„S kým jste si domluvili schůzku?"

„S nikým."

„Ale měli byste mít předem dohodnuté setkání s jednou z gild!"

„To bohužel nemáme."

„Zná vás tu někdo?"

„Ne." ; • . •

„Pak vám nemohu povolit přistání. Je mi líto. Domluvte si schůzku a pak se zase vraťte."

„Toho jsem se obávala," pošeptala Moudra Diamondová Bullovi. „Byrokrati jsou stejní v celém vesmíru."

„Obchodníci jakbysmet," odpověděl jí rovněž šeptem.

Zdálo se, že Sedmihlásek se nenechal tak snadno vyvést z míry. „U koho se mám ohlásit, že mám zájem o setkání?" zeptal se úředníka.

„U kterékoli koordinační kanceláře sedmi gild, jak jinak?" Insektoid měl zjevně sto chutí zrušit spojení, ale nemohl to udělat dřív, než odežene nežádoucí návštěvníky.

„Pracuješ pro určitou gildu?" zeptal se ho přímo Sedmihlásek.

„Samozřejmě že ne, dosadila mě rada!" rozčilil se úředník. „Musím být naprosto nestranný a nemohu si dovolit žádný střet zájmů!"

„Dovedu si představit, zeje to těžké postavení, které nemůže zastávat jen tak někdo."

„Přirozeně že ne. Základním předpokladem je absolutní integrita." • ?.

„Obdivuji tě," lísal se Sedmihlásek do úřednickovy přízně. „Já jsem jen obyčejný kněz, který čirou náhodou narazil na něco lukrativního. Přirozeně za mnou stojí finančně silná organizace.' Vymínil jsem si ale, že si sám vyberu doprovod. Rád bych si vylepšil skromný příjem. Kdyby mi vyšel tenhle obchod, byl bych za vodou. Takhle ale..."

Duchovní pastýř se záměrně odmlčel a čekal na Toggenovu reakci. Úředník projevil zájem a pozorně naslouchal. Ustavičně při tom máchal krátkými nejhořejšími končetinami a černozelelé fasetové oči se mu nažloutle třpytily.

„Bohužel nejsem v tak důležitém postavení jako ty," pokračoval trochu plačtivě duchovní pastýř. „Nemám možnost dostat se ke všem informacím a nevím, s kým si mám promluvit. Kdybych měl takové styky a přátele jako ty, stal by se ze mě nejvděčnější ze všech Mnichů a rozhodně bych projevil uznání... Ale co ti to tu vyprávím? Jenom tě okrádám o drahocenný čas. Ve srovnání s tvou náročnou, jistě patřičně honorovanou prací a tvými skvělými styky ti musejí připadat moje nářky rozhodně malicherné..."

Toggen zacvakal čelistmi a vykřikl: „Moment, prosím!" Holokrychle zšedla.

„Tohle vždycky zabere," řekl spokojený Sedmihlásek Rhodanovi.

„A v každé galaxii," odpověděl tiše Ter" ranec a zaculil se.

Krátce nato se holokrychle opět vyjasnila a objevil se insektoid. „Právě jsem mluvil s Shgtly-Ghrzltem, osobním koordinátorem Shgt-Sxysta, starosty gildy Shgt. Je ochoten vás přijmout. Tady máte přistávací souřadnice."

^ ^ ^

Město, kosmodrom a kanceláře gildovního domu Shgt se nacházely na severní polokouli. Všechna panská území včetně obrovského soukromého pozemku měla stejnou velikost. Celá planeta byla rozdělena na sedm stejných dílů, včetně nedotčených oblastí.

Nad kosmodromy vládl Čilý ruch a pomocný člun musel udržovat předepsanou výšku. Situace se uklidnila až nad divočinou podél rovníku.

„Jedno mě zaráží," řekl Poulton Kreyn, když klesali k povrchu. „Zatímco jste se vybavovali, stahoval jsem si postupně informace o městech a gildách."

„A?" zeptal se ho Perry Rhodan a by! náhle ve střehu;

„Moment. Teď to přijde," řekl pilot a ukázal dolů. „Právě prolétáváme oblast, v níž nejde lokalizovat prakticky nic."

„Jak to myslíš?" vyhrkl Sedmihlásek.

„Město pod námi je prázdné," prohlásil Ertrusan. „Stejně tak venkovské sídlo a kosmodrom. Ve všech gildovních oblastech vládne čilý ruch a shon. Tady dole se ale nic nehne a není tam živáčka, tedy možná až na krysy nebo podobné mazlíčky. Nezdá se vám to divné?"

„No aby ne," vykřikl Perry Rhodan a vyzývavě pohlédl na duchovního pastýře. „Mohli bychom se tam podívat. Možná si tak vylepšíme vyjednávací postavení."

„Očekávají nás v přesně stanovenou dobu," namítl váhavě Sedmihlásek.

„No tak nás budou hledat! Nezdržíme se dlouho. Můžeme tvrdit, že jsme se dopustili chyby při přijímání dat a počítač si mylně vyložil souřadnice."

„Máš pravdu. Hoven o sedmi gildách, ale v téhle je jako po vymření. Podíváme se na to"

Kreyn přistál s diskem na kosmodromu, na kterém nebyla jediná kosmická loď, jen několik zapomenutých kluzáků.

„Vypadá to tu nějak strašidelně," prohlásila Moudra Diamondová, když vystoupili na letištní plochu.

Pikosyny dodávaly první data. Teplota byla příjemná, tlak vzduchu a přitažlivost se téměř rovnaly pozemským poměrům. Bývalá agentka prohlásila, že je ochotna zůstat na stráž u člunu. Skoro to vypadalo, jako kdyby nabízela Poultonu Kreynovi smír.

Nejprve zamířili do pyramidy, která patrně patřila správě kosmodromu. Hlavním

vchodem budovy prošli bez potíží. Porozhlédli se vevnitř, ale nikde neviděli živáčka ani robota. Nikdo se jich neptal, co tu mají co pohledávat. Iritující bylo, že všechna : zařízení byla neporušená a přepnutá na pohotovostní režim.

Sedmihlášek se zastavil a třel si širokou, ale plochou hlavu.

„Co je?“ zeptal se ho Reginald Bull.

„Já nevím...“ odpověděl duchovní pastýř. „Cítím v hlavě podivný tlak. Možná jsem se v posledních dnech trochu přepínal. Ani jsem nevykouřil moc dozzu, třeba mi to chybí.“

„Když jsi mi to řekl, taky to cítím,“ zamružel podsaditý Terranec a mnul si Čelo. „Pořád se mi něco nezdálo, jenom jsem přesně nevěděl co.“

Pěny Rhodan se pachtil se svým oblekem. „Mohu vám říct, co to je,“ řekl. „Infrazvuk. V tak nízkofrekvenčním pásmu, že ho absolutně nemůžeme slyšet a nepůsobí nám žádné větší potíže, vyvolává pouze mírný tlak v hlavě.“

„Když jsme ale vešli dovnitř, tak to ještě nebylo,“ namítl Ertrusan. „Všechno Jsem předem oskenoval.“

„Nejspíš jsme spustili něco jako poplach. Znamená to, že brzy dostaneme návštěvu,“ prorokoval duchovní pastýř.

Reginald Bull vysel ze správné budovy a za chvíli byl zpátky. „Dosah infrazvuku se omezuje na tenhle barák,“ oznámil ostatním.

„A nikdo tu doopravdy není,“ řekl Perry Rhodan a pokrčil rameny. „Zdá se, že v určité době opustili sedmý gildovní dvůr.“

Právě vycházel ven, když se rádiem ohlásila Mondra Diamondová. „Trošku jsem se porozhlédla po okolí a zjistila jsem, že asi tři sta metrů od nás jsou skladištní haly. Měli bychom to tam omrknout.“

„Ty zůstaň u člunu, pro případ, že bychom snad dostali neohlášenou návštěvu,“ nařídil bývalé agentce Perry Rhodan.

Skladištní haly vytvářely rozlehlý protáhlý komplex. Na rozdíl od správné budovy byly zajištěny. Rhodanův galornský oblek však snadno zdolal i tuto překážku. První dvě haly byly prázdné, ve třetí se na sebe vršily kontejnery, místy až do stropu. Protože nefungovalo automatické osvětlení, museli si vypomocť vybavením obleků. Sedmihlášek vytáhl ze zdánlivě bezedných šerp malou svítilnu. Bull ho při tom užasle pozoroval a zdálo se, že se mu nekonvenční, vyrovnaný duchovní pastýř zamlouvá stále víc.

Dalo jim dost práce namátkou otvírat a prohlédávat kontejnery. Na potraviny zatím nenarazili, jen na samé hadry z křiklavých látek, laciné koberce, náboženské mešní předměty a podobné zboží.

Moudra se jim pravidelně hlásila rádiem. Vypτάvala se, co je nového, a oznamovala, že nikdo zatím nepátrá po tom, co se děje na opuštěném kosmodromu.

Po hodině je přešla chuť hledat dál- Všude byly jen bezcenné krámy, které Toggenové nejspíš prodávali za přemrštěné ceny jiným potomkům Tessmů.

Reginald Bull se už už chtěl otočit, když paprsek z jeho svítilny dopadl náhodou do zapadlého kouta a ozářil cosi na podlaze. Opatrně se přiblížil a zjistil, že se tam povalují bílé kuličky. „Co to je?“ zamumlal . a shýbl se.

V téže chvíli ze škvíry mezi kontejnery vyběhlo cosi prskajícího a vrhlo se to na něj. SERUN se automaticky uzavřel, přesto se ryšavec vyděsil málem k smrti. Klopýtavě ucouvl a bezděky sáhl po ručním paprskometu.

V kuželu světla spatřil asi třicet centimetrů dlouhého šupinatého tvora s mohutnou hranatou lebkou, žlutýma žhnoucíma fasetovýma očima, jakýmsi zobanem, mocnými předními tesáky a pružnými běhy vy

zbrojenými drápy. Zvíře rozzuřeně vířilo vzduch metrovým ocasem.

„Pojďte všichni sem!“ vykřikl Terranec. „Myslím, že jsem něco našel!“ Zastrčil paprskomet za opasek, zamáchal rukama, zařval a přiskočil k obludě.

Vyprskla a vzápětí zmizela ve škvíře. Náhle to šustilo a harašilo všude kolem Bulla, když se dali na útěk soukmenovci ocasaté bestie.

Vzápětí se k ryšavci přiručili ostatní. Bull si otevřel přílbu a oznámil jim: „Právě jsem narazil na krysu. Je to toggypská krysa. Roztomilá potvůrka- Ještěže jsme s sebou nevzali Swoony. Jsou všude kolem nás, podívejte.“ Ukázal na bílé perličky, „pozůstatky“ šupinatých zrůdiček. „A kde jsou takový přítulný zvířátka, nemůže být daleko krmeníčko.“

Chvilí hledali a znovu to byl Reginald Bull, kdo vítězoslavně vykřikl: „Našel jsem to!“

Ukázalo se, že všechny kontejnery v této sekci obsahují nejružnější potraviny. Sedmihlásek četl postupně nápisy na obalech, nic mu ale neříkaly. Nakonec přece Jen radostně zaskučel. Zvedl nad hlavu průhledné plastové pouzdro, v němž byla uložena šedozeleňá rostlina s hlávkami, a zvolal: „To je mozeček! Tady to stojí jasně vyznačeno!“

„Pak jsou tady všechny neodeslané dodávky a lézež tu kdovíjak dlouho!“ vyhrkl Bull celý rozzářený.

„Přesně šedesát let, milý příteli,“ doplnil ho Perry Rhodan, který se právě přehraboval v kontejneru. „Ledacos je už zkažené, protože mnoho plastových pouzder a sáčků je nahryzaných.“

„Takže se něco stalo s tímhle gildovním domem, a proto se nenašel nikdo, kdo by odsud dál expedoval zboží. Ostatní se o to prostě nestarali. Blahopřeji ti k fantastickému čichu. Pěny Rhodane,“ jásal Sedmihlásek.

„Neměli bychom vzít něco z toho. s sebou?“ navrhl Reginald Bull. „Myslím jako do zásoby.“

Perry Rhodan se zasmál a přikývl.

„Já se toho ujmu,“ přihlásil se nadšeně Poulton Kreyn.

Zatímco se Ertrusan vrhl do práce, ostatní opustili skladiště a vrátili se k Mondře Diamondové hlídající disk. Už je netrpělivě očekávala.

„Musím zajistit, aby bylo obnoveny dodávky,“ řekl Sedmihlásek. „Měli bychom odletět na schůzku, hned jak Poulton Kreyn naloží mozeček do člunu.“

„Je divný, že se tu Ještě nikdo neobjevil,“ žasl Reginald Bull.

„I to se brzy vysvětlí,“ mínil duchovní pastýř.

^ A ^

Osobní koordinátor gildovního pána Shgt-ly-GhiztIt se velmi zlobil, když se návštěvníci dostavili o několik hodin později. Sedmihlásek se sáhodlouze omlouval. Nedomníval se, že by mu ShgtIy-GhrzIt uvěřil jediné slovo. Koordinátor patrně předpokládal, že Mnich předtím navštívil jinou gildu a vyjednával s ní, aby vyhnal cenu výš.

„Půjdu rovnou k věci,“ řekl duchovní pastýř. „Vyslali mě přímo z Wolkenortu. Při kontrole jsme zjistili, že sice už šedesát let platíme jisté gildě za dodávky, taje ale nerealizuje.“ Lhal, jako když tiskne, protože v Inverzní strážnici nebyly vůbec žádné podklady týkající se tohoto obchodu. To ale nehrálo žádnou roli, protože Toggen to nemohl vědět.

„Shgtova gilda v tom rozhodně nemá prsty,“ bránil se okamžitě koordinátor.

„Tím si nejsem tak jist. Jde o smlouvu, jež byla uzavřena před pár tisíci lety, nicméně platí dodnes. Proto jsme si také všimli teprve nedávno, že ji druhá strana neplní, jelikož už hodně dlouho běží automaticky.“

„Před tisíciletími?“ Toggen si elegantně zkrčil nejhořejší nejkratší údy a prohlásil:

„V tom případě mohu s Jistotou tvrdit, že se to netýká naší gildy. Ta se specializuje výhradně na zábavní elektroniku a neuza-vírá smlouvy na dobu delší pěti let.“

„Na koho se mám tedy obrátit?“ zeptal se ho zobra Sedmihlásek- Dobře si všiml, jak se Shgtly-Ghrzltovi ulevilo, nemínil se ale nechat jen tak odbýt.

„Jaké postavení momentálně zastáváš?“ ptal se nedůvěřivě koordinátor.

„Pocházím z Wolkenortu a pracuji v Inverzní strážnici duchovního pastýře,“ odpověděl Sedmihlásek záměrně netrpělivě-

„To on ti přikázal, abys pátral tady u nás?“

„A i kdyby?“ kontroval Mnich.

„Co je s Hvězdným svitem?“ zapíštěl Toggen. „Bůh nás opustil... možná právě o to by se měl duchovní pastýř starat!“

„Vždyť o to také jde!“ vyštěkl Sedmihlásek. „Pro tebe je to možná bezvýznamné, zřejmě na tom ale závisí budoucí osud Šaogenské říše nebes! Přejdeme tedy konečně k podstatě věci - a to rychleji pak odsud zmizíme!“

Koordinátor zjevně znejistěl. Rozevřel paže a zdálo se, že usilovně přemýšlí, co může být tak důležité na neplněné smlouvě. Potom se rozhodl, že bude raději spolupracovat, aby se co nejdříve zbavil nepříjemných návštěvníků. O jeho gildu koneckonců neslo.

„Co se týká tak staříckých smluv, přicházela by v úvahu jediná Trxtova gilda,“ odpověděl konečně na Sedmihláskovu otázku.

„Výborně.“ Nyní musel duchovní pastýř pracně skrývat, jak se mu ulevilo. „S kým si tam u nich mohu promluvit?“

„No jo, tomu se říká smůla, strážce. Trxtova gilda už neexistuje.“

Sedmihlásek zadržel dech, předklonil se a zaburácel: „Jak, prosím?“

„Byla vyhlazena. Nic vás nezarazilo, když jste nad ní prolétali?“

„Ano- Přistáli jsme tam, protože nám to přišlo divné.“

V Shgtly-Ghrzltových očích se zajištilo. „Proto Jste se tak opozdili?“ zapištěl.

„Proto. Je mi také jasné, že nás nebalamutíš, protože jsme tam našli přesně to, co jsme hledali- To zboží tam hnije už celá desetiletí!“

„Není divu. Trxtova gilda patřila k zakladatelským domům. Ne vždycky nás bylo sedm. Naše gilda třeba vznikla teprve před několika málo staletími. Když pohasla Hvězdný svit, spadli jsme ze spirituálního hlediska do černé díry. Jako bychom se ocitli v komatu, ve stavu šoku, z kterého jsme se hodně dlouho vzpomínávali. Trxtova gilda to dokázala jako první - a udělala něco, co je nepředstavitelné i dnes. Pokusila se získat monopol nad Toggypem. Byli. bychom se ocitli v bezmezném bídě, neboť Trxtové by byli samozřejmě snížili všeobecný standard na absolutní minimum a nechali by si pro sebe co nejvíc.“

Insektoid rozčileně zabzučel a pokračoval: „Naštěstí zůstalo jen u pokusu. Další dvě gildy, které patřily spolu s Trxtu k nejstarším, se začaly okamžitě bránit. Vystavily ty ničemy nízkofrekvenčnímu šoku, který jim snížil inteligenci nejméně na polovinu, a vyhnaly je do divočiny. Pak do všech jejich budov instalovali šokové senzory, aby odstrašili případné zloděje.“

„Také jsme si jich všimli, moc nám ale neublížily,“ poznamenal Sedmihlásek.

„Není divu. My normálně komunikujeme v ultrazvukovém pásmu a proto u sebe stále nosíme hlasové transformátory.“ Shgtly-Ghrzlt si ukázal na černou krabičku na prsou. „Škodí nám jakékoli nízkofrekvenční zvuky.“

„Takže nyní existuje už jen Šest gild...“

„Omyl. Pořád je nás sedm. Situace se ještě nevyjasnila po právní stránce a neustále probíhají jednání gildovních grémií. Je třeba obsadit bývalé sídlo Trxtovy gildy, jen

že zatím nevíme jak. Gildy si nesmí navzájem konkurovat, a proto se každá z nich specializovala na export jiného sortimentu."

„A právě v tom to vězí," prohlásil duchovní pastýř. „Ve skladech té gildy leží a hnijí už dobrých Sedesát let potraviny, které naléhavě potřebuje jistý národ. Existuje smlouva s přesně vymezenými podmínkami. Je třeba ji začít opět neprodleně plnit a je mi jedno, kdo se toho ujme- Dejte třeba dohromady zástupce ze všech šesti rodin a založte nový gildovnídum!"

„Když Já nevím...," začal váhavě Shgt-ly-Ghrztlt.

„Je mi jasné, že tohle přesahuje tvou kompetenci," pokračoval Sedmihlásek už poněkud klidněji. „Nemám ale Čas vést únavné rozhovory s gildovními pány. Povím ti teď jedno: Přistaneme s lodí na kosmodromu zaniklé gildy a naložíme. Slibuji, že vás odškodníme, přestože jsme zaplatili už jednou. A ty se zase postaráš o to, že plnění smlouvy bude mít odteď absolutní přednost. Je třeba obnovit dodávky- Popřemýšlím o odměnách pro vás pro všechny - i ty dostaneš svůj díl, Shgtly-Ghrztlt. Jen nesmíš zapomenout ani na svého nestranného parťáka, který nám domluvil schůzku s tebou."

Sedmihlásek vstal a dodal: „To je asi všechno. My se teď vydáme zachránit jeden národ v nouzi. Nesmíme ztratit ani hodinu. Postarám se, aby se do téhle věci vložil osobně duchovní pastýř."

Toggena jeho řeč zjevně zaskočila a ani neprotestoval. Přirozeně ovšem nepohrdl vyhlídkou na lukrativní obchod. „Mám ještě jednu otázku, strážce," řekl vzápětí.

„Ptej se."

„Je to pravda s Hvězdným svitem? Že se znovu objeví, když se vám podaří zachránit ten národ?"

„Ano, jednoho dne se vrátí," odpověděl duchovní pastýř přesvědčeně. „To vím určitě. Nemohu ale říct, kdy to bude. Zatím buď s tebou Boží světlo, koordinátore."

10.

Kolkenhain

KAURRANG se vrátil na Kolkenhain, hned jak ho naložili zásobami.

„Postarám se o to, aby se to už nikdy neopakovalo," prohlásil duchovní pastýř po cestě. „Jsem si jist, že Toggenové ještě mají tu smlouvu, už proto, že se tolik bojí konkurenčního boje. A nenechají si ujít tenhle kšeft; Je jich málo a jistě se bojí mocného Wolkenortu."

„Co bude s archivy?" zeptal se Sedmihláška Perry Rhodan.

„Všechno má svůj čas," odpověděl Mnich vyhýbavě.

Krátce nato doletěli na pustou planetku. Jakmile přistáli, Sedmihlásek vzal první balík potravin a vydal se okamžitě za Keudinem, zatímco ostatní vykládali a třídili kontejnery. Gorif doprovodila duchovního pastýře, aby se postarala o Keudina, a Treul zůstal u Galaktiků a pomáhal jim- Rhodan zapojil do vykládky i svého polorobota Mooa.

Mondra si o jedné přestávce přivedla slůně, aby se mohlo také konečně proběhnout. Norman se ale necítil na nehostinné planetě ve své kůži. Žalostně troubil a chtěl se okamžitě vrátit zpátky do lodi. Náhle strnul, když uslyšel duté sloučení, jež jako by sílilo a sláblo. Zvedl chobot a znovu zatroubil. Když se mu skutečně dostalo odpovědi, otočil se a hnal se zpátky k lodi. Ukryl se v ní a nic na světě by ho nepřimělo, aby ji opustil.

Moudra se chtěla v klidu najíst a zamířila k automatu na zádi. Narazila tam na Tautma Aageniélta a hyperfyzik jako by se jí chtěl kupodivu vyhnout obloukem. Její citel se tvářil, jako by ho načapala při něčem nekalém. Když pohlédla na' jeho podnos a uviděla, co si vybral, málem vyprskla smíchy.

„Co to má znamenat? Ovoce, zelenina

a bylinkový čaj - jsi nemocný, nebo co?" zeptala se ho jízlivě. ' . '

Tautmo zamumlal cosi nesrozumitelného a chystal se vypařit, ale bývalá agentka SPL se nedala jen tak odbýt.

„Tak mi pověz, co má znamenat tahle dieta? Jindy přece spořádáš klidně dvojitou porci a k tomu ještě zákusek!"

„No a co?" vzpamatoval se konečně hyperfyzik. „Opravdu držím dietu."

„A proč?" divila se Mondra. Vzápětí by si ale byla nejraději ukousla jazyk.

Tautmo Aagenfelt si ukázal ducatý zadek a řekl: „Se zbytkem toho moc nepořídím, ledaže bych se nechal zkráslit. To tady ale nemůžu, a tak jsem si řekl, že aspoň zhubnu. Možná ti pak nebudu připadat tak odporný."

Mondra Diamondová nevěděla, jestli se má rozzlobit, nebo s hyperfyzikem soucítit. Rozhodla se pro trpělivost. „Hele, Tautmo., to ti stejně nepomůže," řekla jemně. „Prostě nejsi můj typ. Smiř se už konečně s tím, že nikdy nebudu opětovat tvé city. Nic na tom nezměníš, jen se budeš pořád trápit a mě bude věčně mrzet, že ti svým způsobem ubližuju."

„Uvidíme," zamumlal tvrdošíjně hyper-fyzik.

Moudra si povzddechla a řekla: „No abych zase šla. Přeju ti dobrou chuť." Nějak jítře-. šel hlad. Na zpáteční cestě potkala Ská Kijathe. „No ne? Jenom mi netvrď, že jsi přestala žít ze vzduchu a meditace," popíchla

tiskárna androgynní krása měla téměř nadpozemský charakter a také byla vzdálená vši realitě jako ona sama. Upřela na bývalou agentku klidný pohled a řekla: „Nikdy nejsem vzdálena světským věcem, Mondro, a vnímám všechno kolem sebe. Snažím se jen být tichá a nenápadná, abych nerušila harmonii. Když mi tedy žaludek řekne, že potřebuje nabrat energii, také ji dostane." , ,

Bylo úžasné, jak rychle probíhala proměna. Keudin jako by okamžitě poznal, co mu Goril přináší, a sám si připravil mozeček. Jedl, dokud neměl dost. Potom si lehl a vmžiku usnul.

Stejně tak se zachovali všichni Tanité v osadě. Všichni příslušníci zapomenutého národa zanedlouho spali hlubokým posilujícím spánkem.

Perrymu Rhodanovi, Sedmihláskovi a ostatním nezbývalo než se obrnit trpělivostí. Mohli Jen doufat, že hojivý spánek nepotrvá příliš dlouho - a že zelenina podporující inteligenci začne co nejdřív účinkovat.

Treul a Gorif postupně obcházelí trpaslíky a dohlíželi především na Keudina. Všechno vypadalo dobře a pokojně.

Dokonce nebylo slyšet ani Shh'ta-teronovo žalostné vytí. Patrně mu vadil ruch v osadě a stáhl se do klidnějších míst.

Keudin se vzbudil po třech hodinách a vyšel před chatrč. Galaktici se shromáždili za Sedmihláskem a čekali, co se bude dít. Bílý trpaslík zkoumavě hleděl na Mnicha a v obrovských načervenalé fialových očích měl čilý, inteligentní výraz.

„Ty jsi duchovní pastýř," řekl konečně.

„Ano, jmenuji se Sedmihlásek," představil se Mnich.

Stařešina zkrivil úzká ústa a vypadalo to skoro jako lidský úsměv. Vzhlédl opět k duchovnímu pastýři a skoro prohnane prohlásil: „Vítej u nás! Je to už dávno, co spolu hovořili tví a mí předkové- Když pohasl Hvězdný svit, mnozí z nás ztratili naději. Tys ale přišel a to znamená, že Boží světlo je stále někde kolem nás. Jen je nevnímáme tak jako předtím."

„Je mi líto, že to trvalo tak dlouho," omlouval sel Sedmihlásek dojatě.

„Jsi tady, a to je hlavní," namítl jemně Keudin. „Přežijeme a zemřeme až přirozenou smrtí."

V té chvíli náčelníka zaujal jiný Tanit, který se k nim blížil. Byl mladší a křehčí než Keudin, ale mnohem vyšší, měřil skoro osmdesát pět centimetrů. Vysoké Čelo bylo veliké jako dlaň a byly na něm vytetovány modročervené obrazce.

„Prurro!“ vykřikl stařešina a na svůj věk úžasně mrštně přeběhl k dceři a objal Ji. „Jak se ti daří, dítě moje?“ skoro plakal.

„Velmi dobře,“ odpověděla. Měla měkčí hlas a nejméně o půl oktávy vyšší. „Nikdy bych nebyla pomyslela, že to zabere tak rychle. Po celou dobu jsem se cítila jako ve snu... Bloudila jsem mlhou a hledala jsem něco, nevěděla jsem ale co. - - Nemohla jsem si vzpomenout... Pak jsem něco jedla a přestal mě bolet nos. Začalo mi být teplo... Pochopila jsem, že se kolem mě někdo točí, a ucítila jsem mozeček... Nějak jsem věděla, co musím udělat, a pak jsem usnula... Když jsem se před chvíličkou probudila, bylo všechno jako dřív, jako kdyby se mi jen zdál dlouhý zlý sen...“

„Ano, Prurro, tak to Je!“ zvolal Keudin. Obrátil se na Sedmihlásku a dodal: „Prosím za prominutí. Tohle je moje dcera... Měl jsem o ni takový strach...“

Z chatrčí vycházeli další Tanité a užasle bloudili kolem. Nebyli schopni tak rychle pochopit, že skončilo jejich utrpení. Postupně se jim vracela paměť,

Sedmihlásek vytáhl z černé šerpy notýsek, podal ho stařešinovi a řekl: „Tohle je tvoje.“

Tanitský náčelník sevřel dlouhé pavoucí prsty skoro nábožně kolem deníku. „Udělal jsem to tedy správně,“ zašeptal blaženě.

„Co to má znamenat, tatí?“ ozvala se udiveně Prurro. „A kdo jsou tihle?“

„Hned ti to vysvětlím, Prurro,“ řekl s úsměvem Sedmihlásek. Vzápětí se představil a řekl, že pochází z národa Mnichů a že je duchovní pastýř z Wolkenortu. Poté postupně představil své společníky.

Věděl přesně, jakého účinku tím dosáh-

ne-Tanité se kolem něj zvědavě shlukovali a udiveně mu naslouchali.

„Protože Keudin všechno přesně zaznamenal, věděli jsme, co máme udělat,“ uzavřel duchovní pastýř svůj projev.

„Jsem rád, že jsem udělal, co bylo potřeba,“ zamumlal stařešina- „Nebyl jsem si jistý, protože se hodně projevoval nedostatek potravy a zvláště mozečku. Přesto jsem se nevzdával naděje - a nezmýlil jsem se. Teď vidíš, že nemusí být nesmyslné všechno, co dělám jen proto, že tomu věřím, Prurro.“

„Promiň, táli,“ zašeptala mladá Tanitka zahanbeně.

„Vím, jak ti je,“ prohlásil Sedmihlásek jemně- „Pohasnutí Hvězdného svitu pro nás znamená děsivou ztrátu. Musíme se ale naučit žít i ve změněných podmínkách. A jak jsi správně řekl, Keudine - naše víra přetrvává. Ať se stane cokoli, Boží světlo je stále kolem nás. Musíme se naučit je opět vnímat, byť třeba jiným způsobem.“

„Víra stále ještě trvá!“ zvolal stařešina slavnostním hlasem. „A dokazuje to tvá přítomnost zde, duchovní pastýři. Po dlouhé době víme, že jsme přece jen neupadli v zapomenutí. Je přirozeně pro nás něco docela nového poprvé navázat kontakt s jinými inteligentními bytostmi. Můžeš se přesvědčit, že jsme střežili archivy pečlivě a bezvadně.“

„Právě kvůli tomu jsem se sem vydal.“

„Vlastně ano. Přece ne kvůli tomu, abys navštívil posledních pár příslušníků nedůležitého národa, že?“ usmál se Keudin. „Nemusíme si nic nalhávat, Sedmihlásku. Víme, že jsme ničím nepřispěli k vytváření mýtů. Našli jsme však dobrý úkol a chtěli a dokázali jsme ho plnit. Nikdy jsme si nestěžovali a měli jsme dobrou vůli. Když nás budou opět navštěvovat duchovní pastýři, budeme alespoň vědět, že nepřetržité plnění povinností má pro nás smysl.“

„Ty skřítkové jsou obdivuhodný!“ řekl tiše Reginald Bull Perrymu Rhodanovi, když kráčeli za duchovním pastýřem a stařešinou k pyramidám- „Ještě jsem pořád dojatej z našeho setkání. Tenhle nárudek prokázal, že má smysl pro realitu a humor. O to tragičtější je, co si museli protrpět.“

„Ano,“ přisvědčil Rhodan. „Je mi také líto Sedmihláška, musí se cítit příšerně- Přirozeně si uvědomuje, že za to nemůže, přesto cítí odpovědnost.“

„Ani Keudin, ani ostatní mu nic nevyčítají, jak se zdá. Naopak Jsou šťastný, že je zachránil právě včas. Také vědí, že už nebudou trpět nouzí. Je úžasný, jak rychle je postavila ta zelenina na nohy.“

„A jak se jim zkrátily nosy, co? Jedno ti povím, Bully: I kdyby nám to nevyšlo s archivy, přesto mám radost, že jsme zabránili zániku Jednoho národa. To přece není zase tak málo, ne?“

Ryšavec se uchechtl a zachrčel: „Alespoň jednou jsme spasitelé vesmíru my, a ne jistě vychytralej mrňous s kryším kožíškem a bobříím ocasem.“

„Chybí mi stejně jako tobě,“ povzdechl si Rhodan. „Často na Guckyho myslím. Určitě by se mi někdy spalo lépe, kdybych věděl, že se mu vede dobře. Jsou už hodně dlouho pryč...“

„No, my se taky pořád touláme po galaxiích. Oni prostě nemají propustku, aby se občas zjevili na Trokanu a ohlásili, že je všechno v pořádku. Oba jsou hrozně starý, Perry, a měli by se víc šetřit. Ještěže je s Guckym náš dobráček Tolot, ti dva tvořej neporazitelný spřežení. A Tiff se určitě o Mika dobře stará.“

„Ty víš, co mám na mysli, Bully. Nesmrtnost nás svádí k lehkomyšlnosti. A teď jsme se zrovna mohli na vlastní oči přesvědčit, jak rychle můžeme skončit i my.“

Zrzkovi náhle zmrzl úsměv na rtech.

„Vím, co tím myslíš,“ zavrčel. „Je to zvláštní, ale ještě jsem se s tím poradně nevyrovnal. Nejspíš si to uvědomím naplno, až se vrátím na Camelot a zjistím, že tam nejsou dvojčata Vandemarovic. Ne že byla zrovna druhý, přesto patřily k našemu společenství.“

„Od začátku tolkandské invaze jsme znamenali dost velké ztráty a určitě nebyly poslední,“ zaprorokoval si Perry Rhodan. •

„A nebylo to tak vždycky? My dva jsme přišli už o tolik milovanejch osob. Terranci byli několikrát málem vyhlazeni. Musíme s tím prostě žít. Pěny. Naším úkolem je přivést Pozemšťany na správnou cestu. Před velmi dávnými časy ti jeden milej starej pán se smyslem pro svérázný humor řekl přesune tohle a platí to pořád. Je to tvý poslání, a jednou to možná pochopí i Terranci, je jen otázka času, kdy bude zrušeno naše zakletí, věř mi.“

Perry Rhodan se zaculil! a zeptal se přítele: „Myslíš, že prožijeme slavný návrat na terransko-galaktickou scénu?“

„No a jakej!“ uchechtl se ryšavec.

11.

Souřadnice

„Musím přiznat, že Jsme se pokoušeli otevřít archivy,“ řekl Sedmihlášek Keudinovi.

„Myslel jsem si to- To se vám ovšem nemůže podání. Duchovní pastýř, který si nás vybral za strážce, zajistil, aby se dovnitř nedostal nikdo bez nás, ani on sám. My jsme do jisté míry klíč.“

Za nimi kráčel dav ostatních. Všichni chtěli být u toho, až poprvé po tisíciletích vstoupí do archivu duchovní pastýř.

„Napadlo nás, že bychom se měli zkusit porozhlédnout v archivech po nějakém řešení,“ pokračoval stařešina.

„Ano, vzpomínám si, že tím končily tvoje zápisky.“

„Bohužel se nám to nepovedlo. Byli jsme už příliš vysilení. Pamatuji se ještě, že jsme se dovělekli téměř k prvním dveřím. Příšerně jsem mrzl- Potom se všechno ponořilo do mlhy. Zabralo mi příliš mnoho času, než jsem přesvědčil ostatní, že bychom měli hledat v archivech.“

Mezitím došli ke vchodu do prostřední pyramidy. Všichni čekali, co všechno bude provádět starý skřet za čáry. Šlo to ale hrozně rychle. Keudin zašmátral pavoučími prsty po ornamentech a zakrátko spustil nějaký mechanismus. Ze stěny vedle se vysunula vodorovně uložená deska s prohlubní, která měla přesný tvar tanitské ruky.

Stařešina do ní vložil levačku a po chvíli ji opět odtáhl.

Vzápětí Rhodanův oblek zaznamenal, jak pyramida ožívá. Kovové dveře se odsunuly, tiše ke straně a vchod byl volný.

Tanitský náčelník se vesele zašklebil a řekl: „I kdybyste byli objevili otvírací mechanismus, k ničemu by vám to nebylo. Nestačí jen správný otisk ruky, skenují se také správné mozkové proudy. Dovnitř se může dostat jen Tanit v dobrém duševním rozpoložení a s typickým vzorcem mozkových vln. - Inu, je Čas vejít.“

„Kolikátého vlastně dnes máme?“ zašeptal Tautmo Aagenfelt.

„Čtvrtého listopadu, proč?“ podivil se Reginald Bull.

„Ach, jenom tak...“ Hyperfyzik vytáhl psací fólii a tužku a něco si poznamenal. Potom si fólii a tužku zastrčil zpátky do kapsy.

Do nitra pyramidy vedlo několik klikatých chodeb. Tehdejší duchovní pastýř nařídil, aby připomínaly bludiště, a zjevně považoval tento archiv za své životní dílo. Konečně došli doprostřed stavby, kde se nacházela rozlehlá, dokonale osvětlená síň s velkým počítačem, několika terminály a spoustou kovových sloupů, v jejichž uzavřených přihrádkách byly uloženy datové krystaly.

Zařízení bylo v pohotovostním režimu. Sedmihlásek studoval obrazovky a po chvíli prohlásil: „Obsluha je snadná, všechno je velmi dobře vysvětleno.“

„Tady je hlavní zóna archivu,“ řekl Keudin a znělo to, jako by je provázel nějakou pamětihodností- „Jsou zde všechny rejstříky a nejdůležitější tematické okruhy. V dalších dvou pyramidách se nacházejí už jen čtecí zařízení a paměťové krystaly, které duchovní pastýř nemohl nebo nechtěl uložit sem- Je zde i historie Tanitů.“

„Myslíš, že se s tímhle zařízením dorozumíš, Perry Rhodane?“ zeptal se Sedmihlásek Nesmrtelného.

„Bez problému,“ ujistil duchovního pastýře Terranec.

„Pátrej si tedy po Baolinech, já se budu zatím věnovat jinému tématu.“

„Doufejme, že brzy něco najdu.“ Rhodan aktivoval Mooa a společně se pustili do práce.

Ostatní tu víceméně statovali a přinášeli ha pokyn krystaly uložené ve sloupech. Archiv byl skutečně rozsáhlý a obsahoval veškeré vědění od počátků dějepisectví.

Bohužel většina z toho byla v té době už bezcenná, protože data zjevně nikdo nikdy neaktualizoval.

Informace k heslu „Baolin“ zabíraly tři obrazovky a začalo vyčerpávající studování jednotlivých odkazů. Perry Rhodan si vzal na pomoc pikosyn a polorobota Mooa.

Duchovní pastýř si sedl k jinému terminálu a pustil se horlivě do práce. Byl do ní tak pohroužen, že ho nerozptylovaly ani hovory ostatních. Keudin se diskrétně vzdálil k terminálu umístěnému v zapadlém koutě. Zbývající Tanité opustili pyramidu, protože neočekávali, že by se ještě přihodilo něco mimořádného.

^ A ^

Hodiny plynuly. Většina toho, co se dalo zjistit o hledaném národu, zněla stejně mys-

ticky a nejasně jako data uložená v Inverzní strážnici. Nikde žádný konkrétní odkaz, žádná jednoznačná informace o zmíněných inteligentních bytostech-

Jeden rozdíl oproti Inverzní strážnici tu však přece jen byl: Baolinové zde byli důsledně nazýváni Baolin-Ndaove. Znamenalo to, že autor nebo autoři museli znát určité skutečnosti. Nijak to ale pátračům nepomohlo.

„Mám hlad," ozval se znenadání Reginald Bull. „Potřebuju si odpočinout, už pro samý stromy nevidím les. Musím na Čerstvej vzduch."

Ostatní také žádali přestávku, jen Pěny Rhodan prohlásil: „Budů ještě chvíli dělat, když jsem se tak hezky rozjel. Kdybych toho teď nechal, nikdy bych už se sem nevrátil!"

„Necháme tě tu o samotě. Já jsem se svou práci hotový," tekl Sedmihlásek. „Předpokládám, že cestu ven najdeš sám..."

„To nebude žádný problém, Sedmihlásku. Díky moc."

Keudin vyprovodil návštěvníky ven a vrátili se do osady, v níž vládl překvapivě čilý ruch. Tanité si měli mnoho co povídat a dělili se s ostatními ochotně o své dojmy. Proti chladnému povětří se chránili všelijak sešitými hadry; protože ale netrpěli nedostatkem, zima jim zase tolik nevadila. Mohli pobývat nepřetržitě několik hodin venku a nenachladli.

„Keudine, musím si s tebou a tvým národem promluvit," řekl Sedmihlásek vážně. „Je možné svolat všechny dohromady?"

Tanité se shromáždili ve chvíli. Většina se beztak zdržovala v blízkosti „potomka" legendárního zakladatele archivu. Dostavili se rovněž Galaktici, protože byli zvědaví, co Sedmihlásek oznámí.

„Keudine, využil jsem času a opatřil jsem si informace o vás a o stavbě archivu," spustil duchovní pastýř. „Mezitím uplynula hrozná ^spousta Času a vy jste si předávali

strážní službu z generace na generaci. Za to jste byli zásobováni potravinami a vším, co jste potřebovali k životu. To, že zničehonic přestaly docházet dodávky, mělo několik důvodů. Je mi líto, že vás s nimi musím seznámit, ale chci být upřímný. Zaprvé jste skutečně upadli v zapomnění. Jednou vám dopodrobna vypovím, jak k tomu došlo. Je totiž jisté, že se nevidíme naposledy."

„Prokážeš nám obrovskou Čest," odpověděl Keudin bez okolků.

„Je to spíš naopak, to vy jste prokazovali Čest duchovním pastýřům," namítl Sedmihlásek. „Máme několik možností jak postupovat v budoucnu. Vy Tanité jste nepočetný národ a je vám souzeno vyhynout. Nemusí se to ale stát tak brzy. Jste zdraví a můžete mít opět potomstvo - ty jsi toho nejlepší doklad Keudine, protože máš dceru. Už Jsem zajistil, abyste byli odtěd' pravidelně zásobováni. Nějaký čas vydržíte se zásobami, které jsme vám přivezli, a nemusíte jimi ani příliš šetřit. Určitě na vás nezapomenou."¹

„Pak je všechno při starém..."

„Ne tak docela, Keudine. Vypátral jsem, kde leží váš původní svět. A věř mi, příteli, že je naprosto jiný než tahle ubohá pustina."

„Co tím chceš říct?"

„Že vás mohu dopravit zpátky domů -pokud budete chtít. Je tam hojnost mozečku i ostatní potraviny. Netrpěli byste zimou ani bolestmi nosu. Váš národ by mohl být zdravý a možná byste se i rozmnožili."

„Ale co archiv...?"

„Plnili jste oddaně svou povinnost po celá tisíciletí, jenže každá povinnost jednou skončí. Není třeba střežit archiv, který nikdo -nezná, a k tomu na planetě, na níž nikdo nepřislané. Jistě, obsahuje nesmírný poklad, ale většina z toho má už jen historickou hodnotu. Nevidím jediný důvod, proč ho zbytečně utajovat. Do archivu

v Inverzní strážnici budou mít i nadále přístup pouze duchovní pastýři, na tom se nic nezmění. Rád bych vám zajistil lepší život. Zasloužíte si to po tom všem, co Jste pro nás vykonali."

Sedmihlásek se odmlčel a nastalo hrobové ticho. Zaskočil svými slovy Tanity tak, že na něj jen tupě zírali.

„Nemusíte se rozhodovat teď," pokračoval po chvíli Sedmihlásek. „Nechtě si čas na rozmyšlenou. Nic vás netlačí. Měli byste ale vědět, že vás zprostím vaší povinnosti, když si to budete přát. Myslete tedy při rozhodování jen na sebe, ne na minulost nebo na mě. To by bylo prozatím všechno. Děkuji vám."

Duchovní pastýř si všiml, že se do osady mezitím vrátil Perry Rhodan a vyslechl si část jeho projevu. Nyní k němu Nesmrtelný přistoupil, zatímco se Tanité zmateně bavili v hloučcích o tom, co si právě vyslechli.

„Blahopřeji ti, že ses takto rozhodl," řekl Terranec. „Dřív nebo později se přestěhují domů, tím jsem si jist. A mám ještě něco!"

Ostatní na něj zvědavě pohlédli a přešli blíž.

„Trpělivost se mi přece Jen vyplatila. S Moovou pomocí jsem objevil tři sady souřadnic," oznámil Rhodan shromážděným. „U nich byl odkaz, že v těchto třech bodech lze navázat kontakt s Baolin-Nday. A teď se podržte: Bod číslo jedna se označuje jako KONNEXB, dvojka je KONNEX C. Tyhle dvě souřadnicové sady už známe, ale nic nového nám nepřinesly. A teď to přijde! Číslo tři se skutečně jmenuje KONNEX A."

„Takže naše domněnka byla správná*" vykřikl Reginald Bull celý rozzářený.

„Ano. A jsem si jist, že Baolin-Ndaove zatajili souřadnice KONNEXUA Nonggům proto, že by se k nim někdo mohl opravdu dostat. Co tomu říkáte?"

„Paráda!" zajásal ryšavec. „Pátrání je tedy u konce!"

„Dej mi ty souřadnice. Pěny Rhodane," poprosil Terrance Sedmihlásek. „Odeberu se transmitterem na Wolkenort a nechám si zjistit, kde to je. Současně zařídím vše potřebné pro Tanity. Brzy se vrátím."

12.

Keudinovy záznamy

Nedokážu pochopit. Že to všechno dopadlo tak skvěle.

(Píšu tyto řádky v hrozném spěchu, neboť Sedmihlásek se co nevidět vrátí, ale musím se prostě zbavit vnitřního tlaku.)

O minulých dnech nebo týdnech podám zprávu až později. Jednak si na toto období prakticky vůbec nevzpomínám, jednak to málo, co vím, je příliš bolestné, než abych o tom nyní psal. Ze všeho nejdřív musím strávit, jakou jsem měl starost o Prurro.

Jsem nevýslovně šťasten, že se mé dceři opět vede dobře. Je zdravá a čilá a naučila se spoustu věcí. Má znovu velké oči a v nich zvědavý výraz a myslím, že je to jen dobře. Její děti se od ní mnoho naučí, neboť jí zanechám nejen své zápisky, ale také záznamy všech předchozích náčelníků. Počítám, že z ní bude dobrá náčelnice. A nehraje přitom žádnou roli, Jestli se k tomu zrodila nebo jak dlouho bude žít. Záleží na tom, aby se maximálně starala o blaho ostatních.

To mi připomnělo duchovního pastýře- Všechny nás vyvedl z míry svým návrhem. Abych byl upřímný: Já osobně jsem se už rozhodl. Jsem sice starý, ale proč bych nezkusil prožít zbytek svých dní na našem původním světě? Možná je tam skutečně tak krásně, jak nám líčil Sedmihlásek. A bylo by přece skvělé, kdyby náš malý národ žil ještě několik staletí. Ne proto, že bychom byli kdovíjak významní, ale proto, že jsme takoví. Jací jsme. Můžeme si s sebou vzít vzpomínku na počátky Mnichů v Šaogenské říši nebes a uchovat ji. Pro ně-

koho v daleké budoucnosti, kdo by rád věděl, co se dělo v dávné minulosti.

Jistě, Kolkenhain mi bude docela chybět. Právě proto, že je tak ubohý, jsme dokázali se s ním smířit a žít na něm. K tomu samozřejmě patří rovněž Shi'taterone- Také jej budu postrádat. Nejspíš někam utekl, už dlouho jsem ho neslyšel žalostně skučet.

Své soukmenovce ale nebudu nijak nutit, aby se rozhodli. Sedmihlásek řekl, že máme čas, a já mu věřím. Určitě na nás nezapomene. Ať se tedy všichni nejprve zotaví a překousnou minulé léta. A pak ať teprve popřemýšlí o budoucnosti.

^ A ^

Dovětek;

Musel jsem náhle přestat psát, protože se vrátil Sedmihlásek. Byl velmi rozrušený. Nejdřív mi řekl, abych si nedělal starosti, že už pověřil několik Mnichů, aby o nás pečovali. Naše domovina že stále ještě existuje a lze ji snadno osídlit. Našemu přemístění tedy prý nic nestojí v cestě.

Potom ale sdělil svým přátelům něco, co je rovněž velmi rozrušilo; proto to zapíšu doslova (a tím pro dnešek skončím, neboť jsem unavený ze všeho toho zmatku): „Ověřil jsem si souřadnice KONNEXU A,¹“ řekl Sedmihlásek. „Nebudete tomu věřit - ale jsou totožné s GK 876, traalským vrchním velitelstvím!“

